

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



a *spicy* holiday novella

not
on his
wishlist

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

WHITNEY G.



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ONUN İSTEK LİSTESİNDE YOK

BAHARATLI BİR TATİL ROMANI

WHITNEY G.

WHITNEY G.

İÇİNDEKİLER

Özet

Whitney G.'den Bir Not 1

— Jenna

—

2

Nicholas

2B

Jenna

3

Nicholas

3B

Nicholas

4

Nicholas

4B

Jenna

5

Nicholas

5B

Nicholas

6

Nicholas

6B

Jenna

7

Jenna

7B

Nicholas

8

Jenna

9

Nicholas

10

Jenna

10B

Jenna

11

Nicholas

12

Jenna

13

Nicholas

13B

Jenna

14

Jenna

15

Jenna

15B

Nicholas

16

Jenna

17

Nicholas

18

Jenna

Epilog

Jenna

Önsöz BİR

—

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Whitney Gracia Williams.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde iletilemez.

Kapak tasarımı Qamber Designs & Media tarafından yapılmıştır.

*Tatiller için.
Bu yılın en güzel tatilini geçirmenizi dileriz.*

ÖZET



Jenna Dawson iyi bir yıl geçirmiyor. Hatta, muhtemelen Noel Baba'nın Yaramazlar Listesi'nde yer alıyor. Hayır, bu ucuz bir laf değil. Patronu her yıl çalışanları için kelimenin tam anlamıyla bir "yaramazlar ve uslular" listesi yapıyor ve onunla geç saatlere kadar süren tartışmaları ve atışmaları onu yaramazlar listesine soktu.

Ancak kader, Saint A**hole'un kendini zor durumda bulmasıyla ona bir fırsat sunar: ailesinin mirası, Noel'den önce mutlu bir nişanlılık yaşamasına bağlıdır.

Ve o, ona yardım etmesini isteme cüretini gösterir. Tek yapması gereken, tatil için ona bir nişanlı bulmak ve karşılığında yüklü bir ikramiye ve hak ettiği bir mola almak.

En azından, öyle düşünmüştü... Ta ki bu rolü kendisi oynamaya başlayana kadar.

New York Times'ın en çok satan yazarı Whitney G.'den, Four Christmases ve The Proposal hayranları için komik, ateşli, çıkar evliliği temalı bir tatil romantizmi.

WHITNEY G.'DEN BİR NOT

Hey there!

Sevgili Harika Okuyucu,

Not on His Wish List'i seçtiğiniz için çok teşekkür ederim! Umarım Jenna ve Nicholas'ın hikayesi bu tatil sezonunda sizi güldürür!

Yaklaşan yayınlarım, indirimlerim ve sadece okuyucularıma sunduğum özel fırsatlardan ilk siz haberdar olmak istiyorsanız, [Exclusive F.L.Y. List'e](#) mutlaka [kaydolun](#). (F.L.Y. = Effin Love You. Bu hikayeyi sevin ya da sevmeyin, ona bir şans verdiğiniz için sizi yine de seviyorum!)

Saygılarımla

W H T N E Y G.



Geçen Aralık

Bu dünyada her yıl Noel Baba'nın "yaramazlar" listesinin en üstünde yer almayı hak eden bazı insanlar vardır.

Hiçbir neden yokken garsonlara kaba davranan ve bahşiş olarak ilham verici sözler bırakan müşteriler mi? Alın, kömürünüzü alın ve boğazınıza takılsın.

Her şeyi telefonlarına kaydeden ve yabancıları kendi dramalarının yan karakterlerine dönüştürenler? Utanmazca yaramazlar. Wi-Fi erişimlerini kalıcı olarak iptal edin.

Ve son olarak? Yıl sonu ikramiyelerini, Empire State Binası'nı kaplayacak kadar kin dolu, abartılı bir "yaramazlar ve uslu çocuklar listesi" törenine dönüştüren, pis zengin CEO'lar.

Spoiler uyarısı: O, hayatının geri kalanını Noel Baba'nın kızıağının altında geçirmeyi hak eden bir adam — ama o zamana kadar, o benim talihsiz, Grinch benzeri patronum Nicholas Saint.

Onun neden dünyadaki her kömür parçasıyla kamuoyunda taşlanmayı hak ettiğini tam olarak anlatmak için beş bin sayfa yazmam gerekir. Ne yazık ki, şu anda sabahın beşinde onun Noel ağaçlarından birindeki yanıp sönen ışığı kontrol etmek için işe gidiyordum, bu da her şeyi açıklıyor sanırım.

Çantamda çalışan kartımın olduğunu kontrol ettikten sonra dairemenden çıkıp Manhattan'ın hafif kar yağışına çıktım.

"İyi tatiller, Bayan Dawson!" Arka koltuğa otururken şoför bana gülümsedi. "Saint Tech Industries'de harika bir gün geçirmeye hazır mısınız?"

"Mutlu bayramlar, Francis," dedim, soruyu cevaplamayı reddederek.

Kıkırdayarak buzlu caddelere çıktı ve bana sıcak bir kahve uzattı.

Bir trafik ışığına geldiğimizde, aynadan gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Bu yıl hiç gülümsediğinizi görmedim, Bayan Dawson." "Gülümsemek için pek bir nedenim olmadı."

Gülümsemeye çalıştım, ama fayda etmedi. "Bu yıl muhtemelen hayatımın en kötü yıllarından biri olacak."

"İsterseniz, eski en iyi arkadaşınızın arabasına tekrar yumurta atmak için kısa bir sapma yapabilirim," dedi. "Bu tür durumlar için bagajımda bir karton tutuyorum."

"Şey..." Teklifi düşünürken boğazıma bir yumru oturdu. Onu eski erkek arkadaşımın yatarken yakalamamın üzerinden sadece sekiz ay geçmişti ve hâlâ bunu atlatamamıştım.

Ne kadar çok kez kendimi *ikimizin zaten yürümeyeceğine* ikna etmeye çalışsam da, onun elma kırmızısı tırnaklarının onun sırtına batışının hatırası gözlerimi yaşartmaya yetiyordu.

"On saniye içinde ön camının tamamını kaplayabilirim," dedi Francis yumuşak bir sesle. "Sadece söyle."

"Hayır, teşekkürler," dedim ve başımı salladım. "Belki başka bir gün."

"Bu teklifi memnuniyetle kabul ederim." Gülümsedi ve radyonun sesini açarak *Let It Snow* şarkısının hoparlörlerden çılmaya başlamasını sağladı.

Mükemmel bir sürücü olarak, benim korkunç yılımı simgeleyen tüm anıtları geçerek, manzaralı yolu kullanarak merkeze doğru yola çıktı.

Bu yılın sadece birkaç haftası kaldı, Jenna. Birkaç hafta daha.

Merkezin önüne geldiğimizde, parıldayan çelenkler ve altı metrelik fındıkkıranlar göze çarpıyordu.

Arabadan inip merdivenleri koşarak çıktım ve kendimi Bay Saint'in bir aylık tatil saçmalıklarına hazırladım.

Lobiye adımımı attığım anda, çam iğneleri ve zencefilli kurabiye kokusu burnuma çarptı.

Eğer daha önce görmemiş olsaydım, Noel Baba'nın harikalar diyarının film setine girmişim sanırdım. Süslenmiş ağaçlardan oluşan bir orman salonu çevreliyordu, kırmızı ve altın rengi çelenkler büyük merdivenin etrafını sarmış, sahnede ise gerçek bir Noel Baba kızağı ve on iki ren geyiği vardı.

SATAN (MR. SAINT)



Bugün iki saat erken gelmeni söylediğimi unuttun mu?



Yanıp sönen ağacım kendi kendine düzelmeyecek...

"Ugh..." diye inledim ve posta kutusunun arkasında yanıp sönen suçluyu gördüm.

Ayarları düzelttikten sonra, fişi çıkarıp tekrar takmadan önce ampullerin eksik olmadığından emin oldum.



Unutmadım.



Tamir oldu.

SATAN (MR. SAINT)



Tören için tüm dekorasyon ve hazırlıkları iki kez kontrol etmen gerekiyor. Mümkünse acilen.



Bir "teşekkür ederim" iyi olurdu, Bay Saint...



Katılıyorum. Sizin için yaptığım her şey için rica ederim.

Ona hak ettiği "*siktir git, pislik*" mesajını göndermemek için tüm gücümü kullandım.

mesajını göndermemek için
tüm gücümü kullandım.

Onun tatil saçmalıklarıyla dikkatimi dağıtarak, catering masalarına baktım, fotoğraf stantlarını kontrol ettim ve sonra durdum.

Onları
gördüm.

Listeleri.

Alfabetik sırayla dizilmiş altın kutularda, her biri her çalışan için ayrı ayrı zarflarla doluydu.

Geçen yıl, standart "*Tüm stajyerler iyidir*" kutusu almıştım, ama şimdi onun asistanlığına terfi ettiğim için, kendi kişisel kutum olmalıydı.

Lobide başka kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra, ilk "D" kutusunu açtım ve adımı buldum.

Kalemi mum mührünün altına kaydurdum, tören için zamanında geri yapıştırabileceğime emindim.

Mühür açılır açılmaz, Bay Saint'in el yazısıyla yazılmış güzel bir gümüş kağıt çıkardım.

Sevgili Jenna Dawson,

*Bir liste yaptım ve iki kez kontrol ettim,
senin yaramaz mı yoksa uslu mu olduğunu belirlemek için...*

Yaramazsın.

Bu, bu yıl bonus almayacağın anlamına geliyor.
Lütfen her zamanki gibi çalışmaya devam et.

Mutlu bayramlar,
Nicholas Saint

Bu adam ciddi olamaz...

Peki, Francis... Bu gece Bay Saint'in arabasını yumurtalarla bombalamama yardım etmeye ne kadar hazırsın?

Birden ona kadar bir ölçekte?

Bütün işi ben yaparım, beni oraya bırakman yeter...

"Bayan Dawson?" Bay Saint'in derin sesi beni ürküttü ve mesajımı bitiremeden başımı kaldırmamı sağladı. "Sen misin?"

"Hayır. Hiç de değil." Zarfımı yığının altına geri koydum. "Kontakt lenslerini takarsan, başka biri olduğunu görürsün."

"Sizin sesinize benziyor."

"Ben değilim. Ben Jenna değilim."

Onun alçak gülüşü, istemediğim kelebeklerin karnımda uçmasına neden oldu ve acil çıkış kapısından kaçamadan, bana doğru yürüdü.

Derin yeşil bakışları beni olduğum yere çiviledi, hareket etmeye cesaret edemedim. Yutkundum, her adımında kalbimin atışının hızlanmadığını iddia ettim.

Sonunda karşımda, uzanıp dokunabileceğim kadar yakın olduğunda, onu gören her kadının neden iki kez bakıp tekrar baktığını anlayabildim.

"Elinde ne vardı?" diye sordu. "Bir şey okuyormuşsun gibi görünüyordu."

"Telefonum mu?" Telefonu kaldırdım. "Francis'e mesaj atıyordum."

"Ondan öncesini kastediyorum," dedi. "Benim zarflarımdan birine benziyordu..."

"O zaman sana bir göz muayenesi daha ayarlamalıyım," dedim. "Gözlerinin sonunda babaninki gibi zayıflayacağından bahsetmiştin."

"Yani listelerime bakmıyor muydun?" Sırıttı ve midem yine altüst oldu.

"Beynime sadık bir vücut bulmam gerek." "Bir daha söyler misiniz, Bayan Dawson?"

"Hiçbir şey." Yanaklarım kızardı. "Listelerine bakmıyordum. Sadece senin dediğin gibi bazı şeyleri kontrol ediyordum."

"Hmmm." Bana hiç inanmamış gibi görünüyordu. "Peki, diğerleri gelmeden zarfını açmak istiyorsan, izin veririm."

"Sorun değil. Bekleyebilirim."

"O zaman bana verebilir misin lütfen?"

"Şey... hayır, sanırım sekreterlikten biri bırakmış olmalı. Burada yok."

"Yani onu mu arıyordun?"

"Ne onaylayacağım ne de inkar edeceğim."

"Hmmm." Yanımdan geçerek, zarfı yığından nazikçe çekti. "Açılmış gibi görünüyor."

"Kendi kendine açılmış."

"Öyleyse, size bonus veremeyeceğim için üzgünüm." Hiç de üzgün görünmeden gülümsedi. "Ama gelecek yıl bana daha nazik davranırsanız, belki durum değişir."

"İyi davrananların listesinin performansla dayalı olduğuna yemin edebilirim." Kollarımı kavuşturdum.

"Öyle."

"O zaman bonusu ilk alan kişi ben olmalıydım." "Öyle mi?"

"Evet." Ona sert bir bakış attım. "Oh."

"Yani, her gece saatlerce kuzenlerine benim hakkımda kötü konuşman hoş muymuş?" Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ve bu şehirde sahip olduğum her restoran ve işletmeye kasten bir yıldız vermek de hoş muymuş?"

"Ben..." Yanaklarım yanıyordu. Bunları bildiğini hiç bilmiyordum.

"İşiniz kesinlikle 'güzel', Bayan Dawson," dedi, alını neredeyse benim alnıma değecek kadar yaklaşıp, "ama benden nefret ettiğiniz çok açık. Bu yüzden sizi yaramazlar listesinden başka bir yere koymanın adil olmayacağını düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"Sizin hakkınızda o kadar da kötü konuşmadım..."

"Senin hakkında *hiç* kötü konuşmuyorum." Parmak uçlarıyla çenemi kaldırdı, ben de ona yaklaştım ve bir an için beni öpeceğini sandım.

Ve ben de ona izin verirdim.

"Lütfen günün geri kalanında sana söylediğim lanet görevlere sadık kalabilir misin?" dedi ve romantizm fikrini paramparça etti. "Şu andan itibaren önümüzdeki on iki ay boyunca hataya yer yok ve bunu en iyi bilen kişi sensin."

Hemen benden uzaklaşarak beni yalnız bıraktı ve en yakın çıkış kapısına doğru yöneldi.

"Ah, Bayan Dawson?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Evet?"

"Size teşekkür etmeyi unuttum."

"Ne için?"

"Sizi yaramazlar listesine koymakla doğru kararı verdiğimi açıkça belirttiğiniz için." O sırttı. "Rica ederim."

—



BİR YIL SONRA



Nicholas Saint Noel'i Nasıl Mahvetti (Şeker)

Bu şekerleme şirketinin CEO'su olarak yaptığım en büyük hata, bu sabah *Business, Inc. Magazine'in* sayısında gözüme çarpan nefret dolu manşet değildi. Ne de çalışanları fazla işe almak ya da geçen tatil sezonunda şekerleme merkezlerimizin yarısını kapatmak değildi.

Jenna Marie Dawson'ı işe almak oldu. Nokta.

İşe başladığı günden beri, yani dar elbiseleri ve ukala konuşmalarıyla dikkatimi dağıttığı günden beri onu kovmanın yollarını arıyordum, ama işinde çok iyiydi.

Çok fazla iyiydi...

Onun sayesinde, mavi toplar konusunda dünya rekorunu kırmıştım ve yaklaşan miras ödemem yüzünden yıllardır tek bir skandal bile yaşamamış olmasaydım, onu çoktan masamın üzerine yatırmış olurdum.

Bir hafta kaldı, Nicholas. Bir hafta daha.

"Bay Saint?" Resepsiyonistim ofisime girdi. "Evet?"

"Bayan Dawson nihayet sabah toplantısını bitirdi."

"Asansörden iner inmez buraya gelmesini söyleyin." "Ayrıca ona çikolata teslimatı var," dedi. "İster misiniz?"

Onu masasına koymamı mı istersin, yoksa burada bekletmemi mi? "Bana getir." Kalp şeklinde bir kutu ile ona yaklaşmasını işaret ettim.

"Ona ulaştırılmasını sağlayacağım."

O ofisimden çıkana kadar kutuyu açmadım, sonra mühürlü zarfı açtım ve kutuyu açtım.

*Sevgili Jenna,
Sen burada çalışmaya başlamadan önce sahip
olduğumuz şeyleri özlüyorum. Bu tatil sezonunda
bana geri döneceğini umuyorum.
Sevgilerimle,
Seni geri isteyen biri.*

Gözlerimi devirdim ve notu parçalara ayırdım — eski erkek arkadaşının her ay yaptığı girişimlerde yaptığım gibi.

Neden hala anlamadı ki?

Onun ısrarından rahatsız olarak kutuyu açtım ve birkaç çikolatayı yedim. Sonra sandalyeme yaslanıp Jenna'nın gelmesini bekledim.

Birkaç saniye sonra içeri girdi ve ben onu güvenlik görevlilerine dışarı çıkarmalarını söylemek istedim.

Dar, koyu gri elbisesi kalçalarına yapışmıştı ve yay şeklindeki dudaklarını kaplayan parlak kırmızı ruj, sikimi sertleştirdi.

"Toplantı notlarını birkaç dakika içinde sana göndereceğim," dedi. "Önce onları gözden geçirmem gerekiyor."

"O toplantı umurumda değil," dedim. "Bu Cuma günü yapılacak büyük miras toplantısı için her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Toplantı odasını üç kez derinlemesine temizlettim, catering siparişi verildi ve her sandalye için sözleşmenin basılı bir kopyası hazır," dedi. "Eklenen yeni maddeleri gözden geçirmek ister misin?"

"Hayır," dedim ve başımı salladım. "Neden bana hep bunu soruyorsun?" "Çünkü sen hep erteliyorsun," dedi. "Toplantıya birkaç gün kaldı, artık ertelememelisin."

"Bu konuda anlayamadığımı kabul edelim. Bu yılki yaramaz ve uslu töreni için listeler hazır mı?"

Omuz silkti. "Her neyse..."

"Öyle bir şey yok Bayan Dawson." Onun devam etmesini engelledim. "Uslu ve yaramaz listelerim hazır mı, değil mi?"

"Hâlâ bodrumdaki kutularda."

"Onları oradan buraya getirip üzerinde çalışabilmem için ne kadar sürer?"

"Duruma bağlı," dedi. "Bu yıl yine yaramazlar listesinde miyim?"

Orada sonsuza kadar kalacaksın. "Henüz analizimi yapmadım, ama bu konuşmanın gidişatına bakılırsa, durumun pek iyi görünmüyor."

"Bu binadaki herkesten daha çok çalışıyorum, bu bir gerçek."

"Hayır, bu senin görüşün..."

"Öyleyse, bu hafta sonu birine tüm kutularını tek tek yukarı taşımasını söyleyeceğim."

"Yani *bugün* mü?"

"Saat üçte F. A. Suarez ile yeni bir drone teslimat sistemi hakkında bir toplantın var," dedi, sorumu geçirterek. "Sonra da hukuk asistanlarıyla bir dizi toplantın var."

"Listelerin buraya getirilmesini istiyorum Bayan Dawson.

Hemen." "Önce zarfımın içinde ne olduğunu söyle."

"Çık dışarı." Kapıyı işaret ettim ve o çıkarken kıvrımlarını izledim.

2B

JENNA



"Yemin ederim, bunun için kovulursam, seni de benimle birlikte götürürüm," en yakın iş arkadaşı Diana fısıldadı.

Sanki bir banka soyuyormuşuz gibi telefonunun ışığını liste kutularının üzerine tuttu. "Buraya girmem yasak."

"Ama benim var," dedim, ışığı ayarlayarak. "Buraya tut, mektuplarımızı bulayım."

"Ah! Benimkini buldum!" Mektubu aldı ve açtı. "Aman Tanrım!"

"Aman Tanrım, ne oldu?"

"Onun iyi
listesindeyim!"

"Sadece bu mu
yazıyor?"

"Hayır, bana yüzde on beş zam ve yirmi bin dolarlık ikramiye de veriyor!" Bir kız öğrenci gibi çılgılık attı. "Anneme söylemeliyim!"

"Bekle, *ne?* Beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

Koridorda yankılanan ayak sesleri sorunun cevabını verdi.

İç çekerek telefonumu çıkardım ve benimkini bulana kadar zarfları karıştırmaya devam ettim.

Burada bir bonus olsa iyi olur.

Nefesimi vererek, yavaşça açtım.

Sevgili Jenna Dawson,

Bir liste yaptım ve iki kez kontrol ettim,
senin yaramaz mı yoksa uslu mu olduğunu

belirlemek için... Sen...

BUNU BU SAATTE OKUYAMAZSIN.

(Ve okuduğunu biliyorum)

Değerlendirmemin bulunduğu zarfı sana şahsen vereceğim.

Mutlu bayramlar, ve artık daha iyi bilmelisin...

Nicholas Saint

NICHOLAS



Konu: FWD: Tatiller.

Sayın Bay Saint,

En sevdiğim kuzenim Jenna'nın Noel'de eve gelmesine asla izin vermemeni NEFRET EDİYORUM ve umarım Noel Baba bu yıl kışına sıcak kömür sokar.

Elizabeth

Bu kişiye gülmeli miyim yoksa şikayet mi etmeliyim, emin olamadım.

Kafam karışık bir şekilde, gönderilenler kutumu kontrol ettim. Jenna'nın tatil için izin almamasına dair herhangi bir e-posta görmedim ve son kontrol ettiğimde, o her zaman tatil boyunca çalışmayı gönüllü olarak kabul ediyordu.

"Elizabeth"e, ona taciz suçlamasında bulunmak üzere olduğumu söylemek üzereydim, ama sorunu fark ettim.

E-postasının en altında, "benden" gelen bir mesaj vardı.

Sayın Bayan Dawson,

Daha önce konuştuğumuz gibi, tatil günlerinde izinli olamazsınız ve açıkçası hafta sonları izinli olmayı bile hak etmiyorsunuz.

Bu yıl politikamda hiçbir değişiklik olmadı.

Noel boyunca diğer herkesle birlikte burada çalışmanın tadını çıkarın.

Mutlu tatiller.
Nicholas Saint

Ne oluyor?

"Bayan Dawson!" Onun adını seslendim ve kapımda belirdiğinde hemen pişman oldum.

Bugün onunelbisesi çok bir koyu kırmızı çift çorap uygun çoraplar ve stiletolarla eşleştirilmiş, belime sarılmasını istedim.

"Evet, Bay Saint?" diye sordu. "Şu anda sizin için hangi aşağılayıcı görevi memnuniyetle yapabilirim?"

"Neden sahtekarlık yaparak e-posta hesabımı kullanıp ailenize tatil için eve gidemeyeceğinizi söylüyorsunuz?"

"Ha?" Yanakları suçluluk duygusuyla kızardı ve ben onun yüzüme yalan söylemeye çalışacağını anladım.

"Ailene beni kötü göstermek için hesabımı ele geçirdin."

"Birincisi, siz kötüsünüz," dedi. "İkincisi, ben öyle bir şey yapmadım."

"Yani, küçük kuzeninle aranı düzeltmeme bir itirazın yok mu?"

"Hangi küçük kuzenim?"

Ona boş boş baktım.

"Bu yıl eve gitmek istemiyorum, tamam mı?" Hafifçe teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Arka arkaya berbat yıllar geçirdim ve ihtiyacım olan son şey ailemin aşırı neşesi ve gelenekleri... Ayrıca, keşke hiç yapmasaydım dediğim bir evlilik anlaşmasından kaçınıyorum."

"Ne anlaşması?" Öne doğru eğildim. "Seninle evlenmek isteyen biriyle mi çıkıyorsun?"

"Ondan önce birçok şey söyledim."

"Sonuncusu beni çok endişelendiriyor..."

"Kuzenime cevap vermeyip, ailemin senin Noel'den nefret eden kötü bir CEO olduğunu düşünmeye devam etmesine izin verirsen çok sevinirim," dedi ve koridora çıktı. "Oh, ve annen beş saniye içinde birinci hatta olacak."

Ona geri gelip, Şimdiye kadar hiç bahsetmediği bu "evlilik anlaşması"nın tüm ayrıntılarını anlatmasını söylemeden önce, telefonum çaldı.

"Nicholas Saint konuşuyor," diye cevap verdim.

"Neden böyle davranıyorsun Nicholas?" diye sızlandı annem. "Nasıl yani?"

"Rahmetli baban gibi inatçı ve saçma." Annem i geçirdi. "Jenna'dan iptalini aldım. Noel için eve gelmekten nasıl yine kaabilirsin?"

"nemli bir iş ıktı." "Bu sefer ne oldu?"

"İŞ."

"Biraz daha açık olabilir misin?" Diye i geçirdi. "Her zaman iş."

"İŞ benim için çok önemli. Bunu biliyorsun."

"Nicholas..." Yine i geçirdi. "Bu eskiden en sevdiğin bayramdı. Bizi bu bayrama alıŐtırmıŐ olan sendin, ama son birkaç yıldır eskisi gibi değil."

"Ne değişti acaba..."

Sessizlik.

Babamın yokluğu aramızda ağır, tanıdık ve dikkatle görmezden gelinen bir Şekilde asılı duruyordu. İkimiz de bunun ne olduğunu, nereye varacağını biliyorduk ve bu konuyu amamak gerektiğini çok iyi biliyorduk.

Bazı yaralar asla iyileŐmez.

BaŐparmaĐımla masamın kenarını ovuŐturarak, göğsümdeki tanıdık çekime direndim.

"Fikrini değiştirirsen bana haber verir misin?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim, ikimiz de yapmayacağımı bilmemize rağmen. "Sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, oğlum."

Telefonu kapattım ve lobiye görmek için ofisimden ıktım.

Parlak ormandaki her ağaca parlak zümrüt ve kırmızı süsler asılmıştı ve bu bana babamın Noel'e olan takıntısını hatırlattı. Bir an için, onun kahkahasını duyabiliyordum sanki. Neredeyse eve gitmek istedim.

Neredeyse.

"Sen, ben, ofisin. Hemen." En iyi arkadaşım ve CFO'm Marshall aniden önüme çıktı.

Onun isteğini yerine getirdim ve onu içeriye kadar takip ettim.

"Şunu bir netleştirelim," dedi, kapıyı kapatarak. "Bu çeyrekte satışlar düştü ve sen hala ikramiye dağıtıyorsun?"

"Bonus almadığın için kızgınsın, değil mi?" Kollarını kavuşturdu.

"Uzun zaman önce seni listelerime dahil etmeyeceğimi kararlaştırmıştık," dedim. "Ama istersen, birkaç saatimi ayırıp bu yıl yaramaz mı yoksa uslu mu olduğunu değerlendirebilirim."

"Ciddi ol, Nicholas." Gözlerini devirdi. "Ben ciddiylim. Bu yılın ikramiye parası nereden geldi?"

"Kendi banka hesabımdan," dedim. "Ve hayır, şirketin bana geri ödemesini beklemiyorum. Genişleme çalışmaları bittiğinde, gelecek yıl satışlar çok daha iyi olacak."

"Bunu nasıl kesin olarak bilebilirsin?"

Bilmiyorum. "Yeni çalışanlara ve daha iyi sistemlere yatırım yapmak için daha fazla sermayem olacak."

"Anlıyorum..." Ofise göz gezdirdi. "Bu 'fazladan para' şu anda bizimle aynı odada mı?"

"Hayır," dedim. "Ama olacak."

"Açıklamaya başla, yoksa yetkimi kullanıp bir doktor çağırıp beynini muayene ettireceğim."

"Babamdan miras kalan para," dedim. "Hatırladın mı?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Bir süre durdu. "Sadece o parayı gerçekten iş için kullandığından emin değildim."

"Hepsi değil," dedim, "ama gemiyi düzeltmemiz için büyük bir kısmı."

"Bunu duymak güzel." İçki dolabına doğru yürüdü ve iki bardak çıkardı. "Öyleyse, tüm kısıtlamalardan uzak durmak için uyduğun kurallardan çok etkilendim, bu yüzden ödemeyi alacağından eminim."

"Skandal yok, çalışanların huzursuzluğu yok, iflas yok." Bardağıma uzandım.

"Hafta sonuna kadar iki yüz milyon dolar daha zengin
olacağımıza şerefe, Nicholas."
"Şerefe."

3B

NICHOLAS



Bu, hayatımın en güzel günü olacak.

Bunu iddia ediyordum.

Bu sabahki her şey mükemmeldi — beş yıldızlı kahvaltımdan, işe giderken manzaralı yolculuğuma kadar.

En sevdiğim Tom Ford siyah takım elbiseyle genel merkeze girdim ve doğrudan asansörlere doğru yürüdüm.

İsteğim üzerine, Jenna hariç tüm çalışanlar bugün izinliydi, böylece sessiz bir binanın tadını çıkarabilir ve gece sonunda milyarder olduğumu kutlayabilirdim — hiçbir şart, hiçbir koşul, daha fazla beklemek yoktu.

Yönetim kurulu odasına girdiğimde, takım elbiseli bir ekip çoktan oturmuştu ve Jenna bir dosya ile bana doğru yürüyordu.

"Günaydın, Bay Saint." Gülümsedi.

"Bayan Dawson." Onun tatlı ve baştan çıkarıcı parfümünü içime çekmemeye çalıştım, ama nafileydi. Onun kokusuna doyamazdım.

"Bu, firmadan Bay Jenkins ve ekibi," diye isimlerini yumuşak bir sesle söyledi. "Siz hazır olduğunuzda onlar da hazır."

"Teşekkür ederim." Ona son bir kez daha baktım, sonra dikkatimi bana doğru yürüyen, saçları tuz ve biber gibi olan adama verdim.

"Doğrulama sürecine geçmeye hazır mıyız?" Elini uzattı. "Yoksa bu işlem için birkaç personel daha mı istiyorsunuz?"

"Hayır, sadece biz varız," dedim ve Jenna'nın yanına oturdum. "Şimdi başlayabiliriz."

"Peki, efendim." Ekibinden birine işaret etti, kadın ayağa kalkıp panjurları kapattı. Başka bir ekip üyesi bir perde indirdi ve projektörü açtı.

Birkaç saniye içinde, ekranda dört kelime belirdi.

Miras Nedir?

"Tamam, bugün neden burada olduğumuzu en baştan başlayalım," dedi Bay Jenkins. "Bazı temel tanımlarla başlayacağız, sonra yasadan bahsedeceğiz ve sonra eğlenceli kısma geçeceğiz."

"Çeki almam mı?" diye sordum.

"Hayır, o çok daha sonra olacak." Bay Jenkins gülümsedi. "Eğlenceli kısım imza süreci. Her neyse, şimdi çeşitli sözlüklere göre mirasın en önemli beş tanımına bakalım, olur mu?"

Dalga mı geçiyorsun benimle...



BİR NEDENLE, beş saat geçmişti ve hala miras çekimi elimde değildi.

Bay Jenkins'in neden miras şartlarının her bir sayfasını bana okuduktan sonra imzalamamı istediğini anlamadım, ama bu hızla gidersek, her şeyin bitmesi için yeni yılın ortasına kadar beklememiz gerekecekti.

Sadece bu da değil, duvar saatimin düzenli tik takları sessizliğin her boşluğunu dolduruyordu, o kadar yüksek sesliydi ki kişisel bir şey gibi geliyordu.

"Buraya tekrar imzalayın Bay Saint," dedi, başka bir satırı işaret ederek. "Ve mürekkepli başparmağınızın izini buraya koyun."

O başka bir sayfayı çevirirken, derin bir iç çekmeyi zorla bastırarak dediğimi yaptım. "Ah!" diye haykırdı. "Peki, bu ilk aşamanın sonu..."

doğrulama. Şimdi, tek ihtiyacımız olan şey evlilik cüzdanınız, böylece bir kopyasını alabiliriz ve sonra adliyeye gidebiliriz."

"Ne?"

"Senin evlilik cinsiyetiniz." O gülümsedi.

"Biliyorsun biliyorsun, 'tamamlanma maddesi'

"tamamlanma maddesi"

"Pardon, ne?"

"Tamamlama maddesi, efendim."

Yoğuşma mı diyor? "Tam olarak anlamadım..."

"Elli üçüncü sayfada," diye fısıldadı Jenna, sayfaları çevirerek. "Babanın mirası iki yıl önce eklemişti, hatırladın mı?"

Hayır... "Sadece iki yıldır benimle çalışıyor musun?" "Üç, ama yirmi yıl gibi geliyor."

"Peki." O maddeyi işaret ederken ben de öne doğru eğildim. Maddeyi gözden geçirdim, benim için önemli bir şey görmedim. Sandalyeye yaslanırken çenem gerildi, içimde bir öfke yanıyordu. "Depozito ne zaman yatacak?"

Bay Jenkins kaşlarını çatı. "Evli olduğunuzu kanıtlayana kadar bu konuda ilerleyemem, efendim. Aksi takdirde, bu konuyu halletmek için gelecek yıl doğum gününüzde tekrar gelmemiz gerekecek."

"İngilizce konuşmaya başlamanızı istiyorum."

"İşte burada, efendim." Az önce okuduğum maddeyi işaret etti. "Son satırı görüyor musunuz?"

"Mirasçı, kırkıncı doğum gününde mirası alacak," dedim. "Okumam gereken tek şey bu."

"Tüm şartlar yerine getirilmiş ve tamamlanma maddesi, yani evli olması, doğrulanabilir şekilde geçerli olduğu sürece."

Sayfaya tekrar baktım. Evlilik ve evli kelimeleri benim kelime dağarcığımda yoktu, bu yüzden muhtemelen onları fark etmemiştim.

Mülk sahipleri bana yeni bir madde hakkında hiçbir şey söylememişti...

"Gördün mü?" dedi Bay Jenkins. "Şimdi, sol elinde bir yüzük taktığını görüyorum, bu yüzden özel birinin olduğunu varsayıyorum."

Jenna burun kıvırdı, ama sonra fincanımı aldı ve kahveyi içiyormuş gibi yaptı.

"Yabancıların önünde kişisel hayatımı konuşmaktan hoşlanmıyorum," diyebildim sadece. "Ve genellikle sahip olduğum tüm ehliyetleri yanımda taşımam."

"Peki, evlendiğiniz ilçeyi biliyor musunuz? O şekilde bulabilirim."

"Karım muhtemelen bilir." Bu saçmalığın işime engel olmasına izin vermedim. "O, şey... şu anda hayatta değil, ama..."

"Karınız öldü mü?"

"Öyle demedim."

"Onun hayatta olmadığını söyledin." O öne doğru eğildi. "Yanlış mı duydum?"

"Evet, yanlış duydunuz. Benim söylediğim şey, onun..." Başımı salladım. "Biraz daha zaman verin, size bunu sağlayabilirim, eminim."

"Harika." Gülümsedi. "Bugünden sonra tatile çıkacağım ve eminim sizin de büyük tatil planlarınız vardır, bu yüzden ortağım Kyle hafta sonuna kadar sizi arayıp evlilik cüzdanını doğrulayacak, sorun olmazsa tabii."

"Mükemmel."

"Senin gibi saygın bir adam için endişelenecek bir şey olmadığına eminim, ama..." Bir an durdu. "Söz konusu olan para miktarı göz önüne alındığında, babanın isteklerinin yerine getirildiğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapmalı ve her adımda gerekli özeni göstermeliyiz."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum." Gülümsememin arkasında öfkeyle, onu kapıya kadar geçirdim.

O ve hayalperest ekibinin asansörde kilitli kaldıklarından emin olduğum anda Jenna'ya baktım.

"Şimdi bana bir çözüm sunma sırası sizde, Bayan Dawson."

Bana boş boş baktı.

"Bir şey söyle, ne olursa olsun."

"Yakın zamanda o mirası alabileceğini sanmıyorum." "Yardımcı olacak bir şey."

"Kravatın eğri duruyor."

"Komik." Bir iniltiyi zorlukla bastırdım. "Bahsettikleri madde ne kadar katı?"

"Demir gibi."

"Hiçbir boşluk yok mu?"

"Eğer dul değilseniz yok."

"Son zamanlarda ölen bir kadın tanıyor musun?" diye sordum. "Birine evlilik cüzdanını geriye dönük olarak düzenlettirebilirim."

Çantasını kapattı ve sandalyesini masaya yaklaştırdı. "Öğle yemeğine çıkacağım."

"Hayır, bekle." Bu saçmalığı başka bir yolla aşmaya kararlıydım. "Şehrin en iyi noterini ara ve bir saat içinde buraya gelmesini sağla."

*Bir Saat Sonra*

"Yine söylüyorum Bay Saint, sizin için suç işlemeyeceğim..." Noter başını salladı.

"Ne istediğim nasıl ağır suç olabilir ki?" diye sordum. "Çünkü federal bir belgede yalan yazmamı istiyorsunuz," dedi.

"Sadece bu da değil, aynı zamanda var olmayan bir insanı uydurmamı istiyorsunuz."

"Bu saçma bir evlilik cüzdanı." Elimi salladım. "Kimse bu tür şeyleri kontrol etmez."

"Nicholas Saint'in, yani bu eyaletin en zengin adamının, 'Jane Ashley Smith' ile evlenmesinin kimsenin ilgisini çekeceğini düşünmüyor musun?"

"Önemli kimseyi çekmez."

"Ne ne gazete gazetecilerne olacak? sürekli sürekli

"Mesleğin gereği, eminim ki sana uygun birkaç tetikçi önerebilirsin."

"Mesleğinizi düşünürsek, eminim iyi bir tetikçi önerebilirsiniz."

"Bu kadar." Çantasını kapattı ve sandalyeden kalktı. "Lütfen asistanına, onun şimdiye kadar tanıştığım en sevimli kişi olduğunu söyle

ve yasal olarak yapabileceğim bir iş olduğunda beni arayın. Hoşça kalın."

"Park ücretini onaylamıyorum."

"Bayan Dawson zaten yaptı." Elimi sıkmaya tenezzül etmedi. Sadece ofisimden çıktı.

Bu tam bir saçmalıktı.

Yerde volta atarak saçımı elledim, her resmi indirip tek tek odanın öbür ucuna fırlatma isteğine direndim.

Yıllardır bu tarihi iple çekiyordum.

Lanet olası *yıllar* boyunca, yavaş yavaş hak edişe dönüşen bir sabır geliştirdim.

Şirketimdeki hukuk ekibine, şartlar ve koşulları üç ayda bir yeniden okumalarını söyledim ve hiçbirisi, babamın mezarından bir şekilde gönderdiği bu yeni madde hakkında bir kez bile uyarıda bulunmadı.

Onlar kovuldu...

Öfkeyle masama doğru yürüdüm ve telefonu aldım.

Yardım etmek için kanunları çiğneyebilecek birini tanıyordum, ama bunun değip değmeyeceğinden emin değildim.

Henüz.

Ezbere bildiğim numarayı çevirdim ve telefon çalmaya bile fırsat bulamadı.

"Ben Hamilton & Associates'ten Damien Carter," diye cevapladı özel avukatım. "Neye ihtiyacınız var?"

"Telefonlarıma selamla cevap vermeye başlamanı istiyorum," dedim. "Bunun için sana yeterince para ödediğimi düşünüyorum, bu yüzden 'Merhaba Nicholas', 'İyi tatiller Nicholas' ve 'Nasılsın Nicholas' gibi selamlamalar arasından seçim yapabilirsin."

"Ben dakikası üzerinden ücret alırım, ama bugün bana para harcamak istediğinize göre... Merhaba, Nicholas. Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve bana çocukluğunuzdan bahsedin..."

"Anladım," dedim. "Miras konusunda tavsiyeye ihtiyacım var. Bana ait olan bir miras vardı, ama işlemlerde bir aksaklık oldu."

"Evet, bunun farkındayım," dedi. "Son iki yıl içinde bir tamamlama maddesi eklendi ve siz hala evli değilsiniz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" "Ben sizin avukatınızım."

"Neden bana bu konuyu daha önce söylemedin?"

"Söyledim," dedi. "Asistanınızı aradım ve aylarca size ulaşmaya çalıştım. Her seferinde aynı mazereti gösterdi: Bay Saint bu konuyu daha sonra halledecekti."

"Bu hayali telefon görüşmeleri ve mesajlar için fatura kesildi mi?" "Elbette." Sesinde bir gülümseme vardı. "Şu anda fatura kesiliyor."

Tabii ki.

"Tüketim maddesi için bir çözüm bulmam gerekiyor," dedim. "Elbette bundan kurtulmanın bir yolu olmalı, 'müşteri evliliğe alerjisi var' gibi bir kural olmalı ki bu madde bana uygulanmasın."

"İstersen ölümünü sahte olarak gösterip parayı bana devredebilirsin."

"O zaman paraya nasıl ulaşacağım?" "Sana yarısını veririm."

"Ciddiyim Damien."

"Yasal bir cevap mı istiyorsun, yoksa 'ben olsam ne yapardım' cevabı mı?"

"Aynı şey değil mi?" "Hiç de değil."

Birkaç saniye tereddüt ettim. "Yasal cevap nedir?"

"Şu anda 'L'yi al ve mirasını alabileceğin bir sonraki fırsatın gelmesini bekle, yani beş yıl," dedi. "İşine bak, biraz zaman ayırıp aşık ol, ve farkına bile varmadan, trafikte tanıştığın bir kızla evlenmiş olacaksın ve o da mirasından payını alacak."

"Hayır, olmaz." Başımı salladım. "Sen ne yapardın?"

"Birkaç hafta boyunca karım gibi davranabilecek bir kadın bulur, tüm evrak işlerini ve kontrol noktalarını halleder, sonra da her şeyi iptal ettirirdim."

"Bu çok şüpheli geliyor, Damien."

"Sözleşmene göre doğum gününün olduğu takvim yılı içinde evlenmen gerekiyor, bu ne zaman? Noel'den üç gün sonra mı?"

"Evet."

"Yani, bunu halletmek için hala iki haftadan biraz az zamanın var ve sonra firma, işlerin yoğunluğuna bağlı olarak, her şeyi işlemek için otuz ila altmış günden fazla sürmeyecek ve sonra iki yüz milyon dolar daha zengin ve resmi olarak milyarder olacaksın."

Kafamı salladım. "Bir şeyi atlıyorsun. Bu gerçek olamayacak kadar iyi geliyor."

"Ben de şüpheli geldiğini düşünmüştüm..."

"O da var, ama..." Uzun uzun düşündüm ve durakladım. "Tanıdığın kimse için böyle bir şey işe yaradı mı hiç?"

"Bu tür davalarda yirmiye yirmi başarı oranım var," dedi tereddüt etmeden. "Kararlı olursan ve aşırıya kaçmazsan işe yarar."

"Bunu bir düşünmem lazım, sana geri döneceğim."

"Tamam. Bu görüşme beş bin dolar tutacak." "Birkaç basit soru sormak için mi?"

"Sormak için soru *en en avukata en New New* bir birkaç basit soru soracağım," dedi. "En az on soru daha soracağınızı tahmin ediyorum."

"Evet."

"O zaman sormaya başlayın."

4B

JENNA



Oturma odam, şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü Noel dekorasyonuydu.

Noel'e birkaç hafta kalmıştı ve her zamanki kırmızı el yapımı çoraplarımın yerine, "Daha sonra asacağım" yazan bir Post-it notu asmıştım. Sıcaklık saçan bir köknar ağacı yoktu, zeminde dönen Kuzey Kutbu treni yoktu ve tatilin geldiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Tabii, ağacımın olması gereken yere asılı olan mektubu saymak isterseniz başka... Bu mektupta, neden bu sezon için dekorasyon yapmaya bir saniye bile zamanım olmadığını açıklıyordum.

Sevgili Noel Baba,

Bu yıl tek bir şey istiyorum, sadece küçük bir şey, ve bunun için bacadan inmen ya da benim için ağır bir şey taşıman gerekmiyor.

Lütfen bu hafta patronumun "Yaramaz mı, Uslu mu" bonus töreninde dünyayı durdurmanın bir yolunu bul, böylece onu ağır hizmet tipi zımbamla pataklayabileyim. Sonra da yere düştüğünde ona birkaç tekme atma şansı ver.

(Birkaç saniye sonra dünyayı yeniden başlatabilirsiniz.)

Mutlu Noeller ve şimdiden teşekkürler,
Jenna Dawson

"Bu yıl dileklerimi yerine getirse iyi olur..." diye mırıldandım.
Şarabımdan uzun bir yudum aldım ve süsleri düzenlemeye başladım.
Birkaç altın ren geyiği yerleştirirken, kapım çalındı.
Hareketsiz kaldım, bu hafta üçüncü kez komşumun bana tatil için hazırladığı sığır eti içeceğini satmaya gelmesini istemiyordum.

Onun gittiğinden emin olduğumda, ipleri çözmeye geri döndüm, ama kapı tekrar çalındı.

Hayat belirtisi göstermeyi reddettim.

Kapıya bakarken, kilidin hafifçe tıkırdandığını, topuzun yavaşça döndüğünü fark ettim.

Ne oluyor?

Kapı kolayca açıldı ve Nicholas içeri girdi.

Hiç davet edilmeden, koyu gri paltosuyla son derece seksi görünüyordu, gözleri benimkilerle buluşana kadar etrafına bakındı.

"Kapıyı çaldığımı duymadın mı?"

"Duydum." Ren geyiğini yere koydum. "Cevap vermediğimi fark etmedin mi?"

Kapıyı kapattı. "Bu acil bir durum."

"Önce evde olup olmadığımı sormak için aradığın için çok teşekkür ederim," dedim.

"Aradım. Sen reddettin."

"Çünkü rahatsız edilmek istemiyorum." Kollarımı kavuşturdum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir eşe

ihtiyacım var."

"Ne?"

"Bir eş."

"Beyaz mı?" diye sordum. "Flat white latte gibi mi?"

"Lanet olası bir eş." Gözlerini kısarak baktı. "Benimle evli olan biri."

Gözlerimi kırptım. "İsteyerek mi?"

"Evet, seve seve, Jenna." Çıplak ağacıma yaklaştı. "Sözleşmemde birkaç boşluk bulan çok özel bir avukatla konuştum."

"Damien Carter'ı mı kastediyorsun?"

"Onun kim olduğu seni ilgilendirmez," dedi, sanki onun iletişim bilgilerini cep telefonuma kaydetmemişim gibi. "Senden tek istediğim, gizlilik sözleşmesi imzalayabilecek, miras ajansının birkaç sorusuna gülümseyerek cevap verebilecek (eğer sorarlarsa tabii) ve beni sevdiğim kadar beni seven biri gibi davranabilecek mükemmel bir eş."

"Birkaç hafta sonra evliliğin sona erene kadar mı?"

"Aynen öyle." Başını salladı. "Hafta sonuna kadar bana ondan bir tane getir."

Ona baktım.

"Bir sorunuz mu var, Bayan Dawson?" diye sordu. "Boş verin, cevap vermeyin. Onları saymaya başlarsanız bütün gün burada kalırız."

"Aynı şeyi sizin için de söyleyebilirim." Gözlerimi devirdim. "Size bu konuda yardım etmeye karar verirsem, bir ikramiye istiyorum."

"Önce bunu hak etmelisin. Ve 'karar vermek'le ne demek istiyorsun?"

"Bu benim iş sorumluluklarımdan ötesinde," dedim. "Bu çok kısa sürede yapılabilecek bir şey değil, son derece yasadışı ve bunu sen de biliyorsun."

Bu gerçekleri inkar edecekmiş gibi görünüyordu, ama içini çekti. "Ne kadar para istiyorsun?"

"Yarım milyon yeter." "Sen delisin."

"Çeyrek milyar dolar kazanmak üzeresin ve bu kadar küçük bir miktar için mi endişeleniyorsun?"

"Sana yarım milyon verirsem, benim için çalışmayı bırakmak isteyebilirsin."

Aynen öyle. "Benim düşündüğüm hiç de öyle değil." "Sana inanmıyorum."

"Peki, benim fiyatım bu," dedim. "Kabul et ya da bırak. Eminim bunu gizlice ve en üst düzeyde halledebileceğin güvenilebileceğin başka yöneticiler de vardır."

"Var. Yüzlerce var."

"O zaman gidip onlardan birini rahatsız et." Sessizlik.

"Bir notere, istifa etmeye karar verirsen en az altı ay önceden haber vereceğine dair kısa bir not yazdır ve imzalat. O zaman sana yarım milyon ödeyeceğim."

"Altı ay mı?" diye itiraz ettim. "Sektör standardı iki haftadır."

"Kabul et ya da bırak." diye alay etti. "Benim şartım bu."

Yapma, Jenna. Kararlı ol. Kararlı ol lanet olası.

"Tamam, peki." Elimi sıkmak için uzattım, ama o elimi tutmadı. Bunun yerine, elimi nazikçe itti ve belimi hafifçe tutup beni gereğinden fazla kendine çekti.

Sanki odada bizimle birlikte biri varmış ve bizi dinliyormuş gibi sesini alçaltarak konuştu.

"Birkaç saat içinde bana o notu vereceğini varsayarsak, şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Bana kısa, gerçekten kısa bir istek listesi gönder, bir eşte aradığın tüm özellikleri yaz ki bunu olabildiğince inandırıcı hale getirebilelim."

"Ne kadar vaktim var?"

"İki saat," dedim. "Bir dakika bile fazla değil."



Nicholas Saint'in (Eşi) Dilek Listesi

*Benimmiş gibi davranacak kadar zeki olduğunu varsayarsak,
yani bunun ciddi bir şeye dönüşmeyeceğini bildiğini
varsayarsak...*

Çok dilli

Moda zevki iyi olan esmer Harika
bir alaycılık (ve mizah) anlayışı
En az üç hobi (biri okuma olmalı)
SAATLERCE sohbet edebilen

"Yani, istek listene göre, Jenna'nın tam bir klonunu mu istiyorsun?"
Marshall o gece bana böyle sordu.

"Ne?" Sayfayı ondan kaptım. "Bu liste Jenna'ya hiç
benzemiyor."

Bana boş boş baktı.

"Burada ukala bir ağız görmüyorum, Marshall," dedim. "Ne de
her fırsatta benimle kavgaya çıkmaya meyilli birini. Sen görüyor
musun?"

"Diğer her şeyi görüyorum."

"Jenna kızıl saçlı." Listemi işaret ettim. "Ben açıkça esmer
birini istiyorum."

"Jenna tatil için saçına geçici olarak birkaç kızıl çizgi yaptırmış, Nicholas." Parmaklarını kol dayanağına vurdu. "O esmer."

"Bu konuşmaya eklemek istediğin verimli bir şey var mı?"

"Bence Jenna'ya evlenme teklif etmelisin, böylece zaman kazanmış olursun."

"Senin için 'verimli' kelimesinin anlamını sözlükten bakmam mı gerekiyor?"

"Hayır, ama 'hayalperest' kelimesini bakabilirsin." Gözlerini devirdi. "Bu kadar kısa sürede böyle birini, hem de güzel birini bulmada iyi şanslar."

"Jenna'nın yeteneklerine tam güvenim var."

"Ben de, eğer aynayı eline alıp kendini önerirse."

Onun yorumunu görmezden geldim ve Jenna'ya listeyi mesajla gönderdim.

Cevabı hemen geldi.

JENNA

Hayalperest (n.): ciddi bir akıl hastalığının belirtisi olarak, aksini gösteren kanıtlara rağmen dış gerçeklik hakkında yanlış bir inanç veya yargıya sahip olmak.

Derhal fesih (n.): Bildirim veya tazminat ödemesi olmaksızın, bir istihdam, sözleşme veya lisansın anında

sona erdirilmesi.

Sabaha kadar bana zaman ver.

Ben de öyle düşünmüştüm.

5B

NICHOLAS



Ertesi Sabah

MARSHALL

İyi haber! Evlilik belgesi için şirketle bir takip randevusu ayarladım.

Bu nasıl "iyi" haber olabilir? Bu durumda bu çok normal...

Adı Gage Harrison, yasal olarak kör ve baston kullanıyor.

Sen bir dahisin.

Teşekkürler.

Kendimi kendimi buldum Sunset Isles'da bir özel özel bar yöneticilerin meraklı gözlerden uzak bir şekilde işlerini hallettikleri bir yerdi.

Jenna, sadece benim ve "üçüncü en iyi" seçeneğim için burayı kapatması için sahibine para ödemişti.

Bana bunun "belirsiz" olduğunu söylemişti, ama ben bunu mükemmel anlamına geldiğini düşündüm, bu yüzden önce onu görmeye karar verdim.

"Ahh! İşte buradasın!" arkamdan yumuşak bir ses geldi. "Sen Nicholas Saint'sin, değil mi?"

"Evet, öyle..." Konuşmayı kestim, çünkü o hareket ederek önüme oturdu.

Bu iş yürümeyecek...

"Günaydın." Burnunu çekerek elini uzattı. "Ben Katie Hughes."

"Memnun oldum." Elini sıkmalı mıyım emin olamadım — yüzünden akan gözyaşları gripin ilerlemiş bir aşamasından mıydı — bu yüzden yarım kucaklama hareketi yaptım.

"Buraya gelmeden önce asistanımla ayrıntılı olarak konuştunuz ve gizlilik anlaşması imzaladınız, değil mi?" diye sordum.

"Evet." Başını salladı. "Ve açıkçası buraya hiç gelmeyecektim, ama bana kayıt ücreti ödediğin için en azından bir açıklama borçlu olduğumu düşündüm."

Grip, birinin gözlerini bu kadar kırmızı ve şişirebilir mi?

Geriye yaslandım.

Ve neden titriyor?

"Senin müstakbel karın olamam," dedi, "çünkü hayatımda tehlikeli bir şey ortaya çıktı."

"Lütfen bana, senin hastalığının bulaşıcı olmadığını söyle." "Ha?"

"Hastasın, değil mi?"

"Belki de kalp hastası." Gülümsedi. "Üniversiteden erkek arkadaşım dün gece barda beni gördü ve bana ikinci bir şans için yalvardı."

Romantik bir romanda gibi konuşuyordu. Ben ise tamamen yanlış türde bir romanda olduğumu hissettim.

"Bayan Dawson'ın bu anlaşma bitene kadar bar ve kulüplerden uzak durmanı söylediğine yemin edebilirim."

"Sadece birkaç arkadaşımınla sohbet etmek için oraya gidiyordum, ama..." Yine burnunu çekti. "Onu gördüğümde, sanki dünya durdu. O, kaçan kişiydi."

"Sekiz hafta kadar uzak kalmaya devam edebilir mi?" diye sordum. "O kadar da uzun bir süre değil..."

"Mümkün olduğunca çabuk kaldığımız yerden devam etmemizi istiyor." antasından Jenna'nın klasörlerinden birini çıkardı ve kucağıma koydu. "Sırrın benimle yüzde yüz güvende, ama üzgünüm. Kalbimin sesini dinlemeliyim."

Bu konuda tartışmaya bile girmeyeceğim.

"Anlaşılabilir," dedim. "Bugün buradan ayrılmadan önce, aşağıdaki güvenlik ekibiyle ek bir gizlilik sözleşmesi imzalaman gerekiyor."

"İmzalayacağım, bu fırsat için çok teşekkür ederim." Nemli, mendil tutan elini bana sıkmaya zorladı. "Gerçekten minnettarım."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve beni denemem gereken son iki eşle baş başa bıraktı.



O Akşam

"İKİNCİ EN İYİ" eş seçeneğim masamın karşısından bana bakıyor, kahverengi gözlerini kırptırıyor.

Adı Lydia Moon'du ve kağıt üzerinde, evlenirsem isteyebileceğim her şeye sahip gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar, Jenna'nın önerdiği gibi, sırayla birbirimizin sevdiklerini ve sevmediklerini sorguladık.

"Ne tür kitaplar okumaktan hoşlanırsın?" diye sordum, biraz ara vermem gerekiyordu.

"Oh, bir dakika." Başını salladı. "Bayan Dawson bana bu sorunun cevabını vermedi."

"Önemli değil," dedim. "Kendi bildiğin gibi cevaplayabilirsin." "Emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir kitabı sevmiyorum. Okumak sıkıcı."

Kalemim notun ortasında durdu, sanki elim onun az önce söylediği şeyi kabul etmeyi reddediyormuş gibi.

"Peki... Peki ya filmler?"

Omuz silkti. "Çok uzun z a m andır film izlemedim.

O benim tarzım değil." "Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Etkilemek." Gülümsedi. "Herhangi bir ürünü kolaylıkla satabilirim." "Yani, influencer olarak çalışmadığın zamanlarda," dedim.

"Sosyal medyada değilken eğlenmek için ne yaparsın?"

Bana günün en boş bakışını attı ve ben gözlerimi kapıda tutarak Jenna'nın dönmesini endişeyle bekledim.

O benim için hiç çalışmayacak.

"Kravatın çok güzel," dedi. "Tom Ford, değil mi?" "Evet."

"TikTok hesabımdan oraya gönderdiğim her satış fırsatından yüzde yedi komisyon alıyorum." Öne doğru eğildi. "Takım elbiseni çıkarabilir misin, takipçilerim için bununla ilgili bir video çekmek istiyorum."

Saatime baktım, bu toplantının kurtarılabileceğini düşünmeyi çoktan bırakmıştım.

"Ee, merhaba?" Elini salladı. "Evet mi, hayır mı? İsterseniz kârı paylaşabilirim."

Masamdan kalkıp dışarı çıktım.



Laura Hayley, benim konumumdaki çoğu erkeğin koluna takılmayı seveceği türden bir kadındı. Derin badem gözlü, güzel bir esmerdi, yüksek eğitilmiş ve çok seyahat etmişti.

Ne yazık ki, kendisi dışında başka bir şey hakkında on dakikadan fazla konuşamayan biriydi.

"Bu mekanda ilk kez yemek yiyorum." Bana gülümsedi. "Çok beğendim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim. "Daha önce de söylediğim gibi, gelecek hafta sonu her şeyi ezberlemiş ve hazır olacak mısın?"

"Sanırım, ama senin gibi birinin neden sahte bir nişasta ihtiyacı olduğunu hala tam olarak anlayamadım." Omuz silkti. "Arkadaşlarımdan herhangi birini arayabilirim, onlar da sözleşme veya ücret olmadan seni memnuniyetle becerirler."

"Seks yapmayacağız."

"Sen öyle diyorsun, ama fikrini değiştirirsen ben karşı çıkmam." Göz kırptı. "Yıllar boyunca öğrendiğim bazı şeyleri sana göstermek isterim."

Tabii...

"Ailenin bunu yutacağına inanıyor musun?" diye sordum. "Bunu gerçek gibi göstermek için onların yanında birkaç fotoğraf çekilmemiz yeterli."

gerçek gibi göstermek için."

"Ailemi çok seveceksin." Masada elimi sıktı. "Her şey yoluna girecek. Bu arada, bugün kuaförümle yaşadığım tartışmayı sana anlatmış mıydım?"

Şimdiden üç kez anlattın. "Bir dakika bekle," dedim. "Hızlıca bir telefon görüşmesi yapmam lazım."

"Tamam, müstakbel kocam." Göz kırptı ve ben ayağa kalkıp boş bir yemek alanına doğru yürüdüm.

Düşünmeden, Jenna'nın adına kadar kaydırdım ve aradım.

"Alo?" İlk çalınıştta cevap verdi.

"Merhaba Jenna."

"Bay Saint," dedi. "Bu akşam Laura ile Per Se'de randevunuz olduğunu sanıyordum."

"Var. Şu anda oradayım."

"O zaman telefonu kapat. Masada konuşmak kabalıktır."

"Kendinden durmadan bahsetmek daha da kaba bir davranış." diye inledim. "Ondan uzaklaşmak için oradan ayrıldım."

"Şu anda senden uzaklaşmaya çalışıyorum, o yüzden..."

"Eğer telefonu kapatırsan, aramızda başka bir sorun daha çıkacak," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Oturma odamı dekore etmeye çalışıyorum."

"Neden bu yıl bu kadar geç başlıyorsun?" diye sordum, geçen gün ne kadar boş olduğunu hatırlayarak.

"Bu benim tercihim değil," dedi. "Patronum bu yıl bana pek boş zaman vermedi."

"Her birkaç dakikada bir ona alaycı sözler söylemeyi bıraksan, sana çok daha fazla zaman verirdi."

"Her saniyesini hak ediyor."

"Gelip ağacını süslemene yardım etmesini ister misin?" Bir an durdum. "İstersen, ağzıyla alt dudağını da süsleyebilir."

"NE?"

"Duydun beni."

"Ben..." Yavaş ve titrek bir nefes aldı, ben de onun altında duymayı çok istedim.

"Sadece evet de, Jenna..."

"Ben, şey, sana bir şey sormam lazım."

"Yani, konuyu değiştirecek misin?"

"Eğer hayır dersem..." Durdu. "Bunun yerine karına seninle eve dönmesini mi isteyeceksin?"

"Hayır." Kafam karıştı. "Neden öyle bir şey yapayım ki?" "Belli ki seks yapmaya ihtiyacın var."

Seninle... "Gerçekten karımla yatmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

Sessizliği bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Eğer sorduğun buysa, Laura ile asla seks yapmam," dedim.

"Sana sadece gelip amını yalayabilir miyim diye sordum ve sen beni duymamış gibi oyunlar oynuyorsun."

"Çünkü işleri profesyonel tutmak istiyorum."

"Peki o zaman, Bayan Dawson." Bir daha özlemimi bu kadar açıkça belli etmeyecektim. "Yarın işte görüşürüz."

"Yarın işte görüşürüz."

O telefonu kapattı ve ben de Laura'ya dönmeden önce mümkün olduğunca zaman kazanmak için Marshall'ı aradım.

6B

JENNA



Ertesi Akşam

"Onun yanında asla soğan yemeyi unutma." Laura'nın salatasından soğan halkalarını çöpe attım. "Boğazını kaşındırıyorlar."

"Not aldım."

"Jets anahtarlığını da atmalısın. Onun Giants taraftarı olduğunu biliyorsun."

"Aslında, bunu bilmiyordum." Hazırladığım kaza dosyasını karıştırdı. "Bu bilgiyi bir şekilde gözden kaçırmış olmalıyım."

"İlk sayfada yazıyor."

"Ben bunun sadece başka bir kurallar listesi olduğunu sanmıştım." Omuz silkti. "Sanırım bu gece tüm bunları aklımda tutmam gerekecek."

"Neden sen..." Durup nefesimi bıraktım. Bunların hepsi son dakikada oldu.

Ve bunların hiçbirisi onun suçu değildi.

"Tamam, Laura, bak," dedim. "Bir şeyi hatırlayamadığın bir an olursa, sadece gülümse, bir soru sor ve sonra son söylediklerini tekrar et. İnsanlar kendilerini tekrar duymayı severler."

"Bu gerçekten işe yarar mı?"

"Her zaman," dedim. "Ve ne zaman sinirlenirsen, bunun geçici olduğunu ve zamanın için oldukça iyi para aldığını hatırla."

"Tamam."

"Şimdi, ilk buluşma ve teklif hikayelerini birkaç kez daha konuşalım."

"Bir saniye," dedi, başını eğerek. "Bay'ı tanıdığınız için... Saint zaten oldukça iyi, neden onun karısı gibi davranamıyorsun?"

"Ha. Bu asla işe yaramaz," dedim çok çabuk, omuz silkerek. "Ayrıca, o benim tipim değil ve ben de onun tipi değilim."

"Sen rol yapıyorsan, onun da öyle olması gerekmez bence..."

"Her neyse..." Bu konuyu konuşmak istemiyordum. "Hikayelere devam edelim. Nicholas'la ilk tanıştığın günü anlat bana."

"Seve seve." Gülümsedi ve hiç vakit kaybetmeden hikayeye başladı.

Şey, *nerede*yse.

Onun "soğan halkaları sipariş etti, ben ise sarımsaklı parmesan parçaları sipariş ettim" şeklindeki ifadesini düzeltmek zorunda kaldım, çünkü bu gerçek olsaydı kesinlikle boğulurdu, ancak diğer önceden hazırlanmış hikayeleri sorunsuz bir şekilde anlattı.

Tek düzeltmemiz gereken şey, hazırlıksız cevapları daha doğal hale getirmektir.

Nicholas'ın asla, ama *asla* ailece masa oyunları oynamayacağını hatırlatırken, o bana mesaj attı.

NICHOLAS

Nasıl gidiyor?

Şu ana kadar çok iyi.

Bunu duymak güzel. Sen nasılsın?

Sanki umurunda...

Umursamıyor olsaydım sormazdım.

Ben iyiyim.

Güzel... Az önce konuşma metnini gözden geçirdim ve gayet iyi iş çıkarmışsın.

Harika bir iş çıkardım.

Okuduğum kadarıyla, sanki beni benim seni tanıdığım kadar iyi tanıyorsun.

Noel yaklaşıyor, Nisan Şakası değil...

Komik. Daha sonra seni aradığımda telefonu aç.



Laura'ya bazı ince beden dili notlarını anlatmayı bitirdiğimde, Nicholas telefonumu arıyordu.

Ekranımda görünen ismine baktım ama cevap veremedim.

Başparmağım ekranın üzerinde olması gerekenden daha uzun süre kaldı. Arka arkaya altı kez daha aradı.

Her titreşim bir öncekinden daha ağır geliyordu.

Telefonumu yüzüstü çevirip sessize aldım, sonra ekran karardıktan uzun süre sonra da orada oturup ona bakakaldım.

Kendime, Laura ile olan "ilişkisi"nin geçici olduğunu, telefonda gelmekle ilgili söylediklerinin ciddi olmadığını söyledim.

Sadece karışık sinyaller gönderiyor.
Kalbim buna inanmıyordu.

7

JENNA



AİLE GRUBU SOHBETİ

Yine çalışmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Jenna!

İğrenç! Patronun tatillerde çalıştırdığı için çok kötü biri.

Bu yıl senin şerefine ağaca "Nicholas Saint'i siktir et" süsü asacağım!

Anlayışınız için hepinize çok teşekkür ederim.

Gerçekten.

Keşke eve gelebilseydim...

Gözü yaşlı emojiyi ararken, ofisimin kapısı açıldı ve Nicholas içeri fırladı.

Yüzü kızarmış ve çenesi sıkılmış bir şekilde, sanki ben onun gününü mahvetmişim gibi bana öfkeyle baktı.

"Evet?" diye sakin bir şekilde sordum. "Bir sorun mu var, Bay Saint?"

"Evet, bir sorun var Bayan Dawson." Yaklaşarak, "Dün gece sizi birkaç kez aradım ama cevap vermediniz." dedi.

"Erken yattım."

"Saat ondan önce uyuyamazsınız," dedi düz bir sesle. "Sizi saat yedide aradım."

"Belki de çok yorgunumdur, çünkü yine bana hiç takdir ya da teşekkür etmeyen bir patronum için büyük bir projeyi yürütüyorum."

"Fazladan yarım milyon dolarlık ödül senin takdirin ve sen uyumuyordun," dedi. "Beni *görmezden* geliyordun."

"Evimin dekorasyonunu hala bitiremedim - bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ve tüm boş zamanımı aldığını biliyorsun. Ve sen ciddi ciddi neden yorgun olduğumu mu sorguluyorsun?"

"Sana uyumadığını söylüyorum," dedi. "Uyumadığını biliyorum."

Yutkundum, zihnim var olmayan bir cevap bulmaya çalışıyordu. "Kaçınman bir yana," diye devam etti, "mirasımı mirasımı sabote etmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne?"

"Kendimi tekrar ettirmenden gerçekten nefret ediyorum," dedi. "Karım nerede?"

"Eminim binanın bir yerinde bir yerdedir..."

"Öyle olsaydı onu sormazdım, Jenna." Dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Lanet olası fotoğrafları çekip senaryolarımızı tekrar gözden geçirmeliyiz."

"Ona ne zaman gelmesi gerektiğini söyledim ve bana yolda olduğunu söyledi. Söz veriyorum."

"Ya o yalan söylüyor ya da sen söylüyorsun, ve bana karşı hislerini göz önüne alırsak, senin söylediğine inanmaya meyilliyim."

"Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Benim düşüncemi doğruladığın için teşekkürler," dedi. "Kasten önemsiz davranıp tüm bu işi sabote etmeye çalışıyorsun."

"Hayır, kesinlikle öyle değilim," diye tısladım. "Ama biliyor musun? Belki Laura, senin ne kadar berbat bir koca olacağını fark etti - sahte modda olsa bile - ve gelmemeye karar verdi."

"Eğer bir dakika içinde gelmezse..."

O cümleyi bitiremeden kapı açıldı.

"Kusura bakma, geç kaldım!" Laura, kabarık gri bir palto giymiş olarak içeri koştu. Hemen Nicholas'ın yanına gidip kollarıyla ona sarıldı. "Bayan Dawson'ın özel otopark hakkında söylediklerini hatırlamakta biraz zorlandım."

"Hiç sorun değil, Laura," dedim hemen, Nicholas'a "söylemiştim" bakışı atarak.

O da hemen toparlandı ve mükemmel bir zamanlamayla Laura'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bugün sana bol şans," diye ekledim. "Tatil öncesi son prova haftasonunun tadını çıkar."

"Çok teşekkür ederim, Bayan Dawson."

"Evet," dedi Nicholas. "Çok teşekkür ederim, Bayan Dawson."

"Benden başka bir şey ister misiniz?" diye sordum, Laura'nın tam da ona söylediğim gibi elini Nicholas'ın göğsüne bastırırken sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Bu sabah çok işim var."

"Bugün bizi izleyip notlar alacağını sanıyordum," dedi Nicholas. Sesi yumuşadı. "Takvimimde öyle yazıyor..."

"Güncellemeyi unutmuş olmalıyım," dedim. "Eminim birlikte harika olacaksınız."

"Biraz daha benimle kalırsan çok sevinirim," dedi. "Yani, *bizimle*."

"Ben..." Başımı salladım ve yanlarından geçtim. "Yapamam. İyi şanslar."

Koridordan koşarak açık bir asansöre bindim, göğsümde ağır ve tanıdık olmayan bir sancı hissettim.



Saint International'da geçirdiğim yıllar boyunca ilk kez, Nicholas'la karşılaşmadan, onunla telefonda konuşmadan ve tek bir mesaj bile göndermeden ya da almadan bütün bir öğleden sonrayı geçirdim.

ve tek bir mesaj bile almadan ya da göndermeden geçirdim.

Ve garip bir şekilde, bu canımı yaktı.

Kendime bunun bir şişe şarap ve dizi maratonuyla düzeltilemeyecek bir şey olmadığını söyledim, bu yüzden ofisten ayrılmadan önce herhangi bir değişiklik yapmaya çalışmadım.

Eşyalarımı topladıktan sonra, bir taksiyle daireme gittim ve telefonumu kapattım, birkaç saat yalnız kalıp sessizliğin tadını çıkarmak istiyordum.

Hâlâ tedirgin bir şekilde kapımın kilidini açtım ve ışıkları yaktım.

"Choood! Choood!" Küçük kırmızı bir tren, Noel ağacının etrafında tıklar tıklar ilerliyordu.

Noel ağacının etrafında tıklar tıklar ilerliyordu.

Parlayan, süslenmiş ve kesinlikle benim yapmadığım bir ağaç.

İçeri girerken çantam elimden kaydı.

Şömine rafında, sıcak beyaz ışıklarla süslenmiş çelenkler vardı. Bu ışıklar, bana ait olmayan ışıltılı vazolara dizilmiş taze kırmızı krizantemlerden yansıyor. Tavandan farklı yüksekliklerde parıltıyan yıldızlar sarkıyordu ve odaya yumuşak gölgeler düşürüyordu.

Sohbetlerim, her zamanki gibi, Noel'in neşesi ve sevinciyle doluydu.

...ama ben.

Gözlerimi sertçe kırptım, gözlerimin arkasındaki acıyı görmezden gelmek imkansızdı. Noel Baba'ya yazdığım mektubun üstünde sarı bir Post-it notu duruyordu.

Jenna,

Umarım hırsızlık yaptığım için beni ihbar etmezsin... Sen her yıl Noel Baba'ya mektup yazdığın için, Noel Günü'nden önce her şeyin hazır olmasını istedim.

—Nicholas

P.S. Noel Baba'ya benim hakkımda böyle şeyler yazarken, benim yaramaz/uslu listemden şikayet etmen biraz ikiyüzlüce...

P.P.S. Rica ederim.

7B

NICHOLAS



"Bu elbise fazla mı abartılı?" Laura, birkaç gece sonra binamın en üst katına çıkarken fısıldadı. "Vintage bir elbise, emin değilim."

Ona pek dikkat etmiyordum; tek odaklandığım şey, bu gecenin son sınav olduğu gerçeğiydi.

Birkaç tur daha çalışmadan önce Marshall'ı bizim bir çift olduğumuza ikna edebilecek miydi? Onu ailesiyle tanıştırmadan ve onu diğer arkadaşlarımla dışarı davet etmeden önce.

"Merhaba?" Elini yüzümün önünde salladı. "Bu elbise bana yakışıyor mu, Nicholas?"

"Kusura bakma." Kapının camındaki yansımasına baktım.

"Güzel görünüyorsun," dedim, koyu yeşil V yakayı ve elbisenin kalçalarını saran kesimini, kumaşın boynundaki incilerle kasıtlı olarak birleştirilme şeklini inceleyerek.

Ama bu elbise neden bu kadar tanıdık geliyor?

"Kişisel algılama," dedim, "ama bu elbiseyi daha önce bir yerde görmüşüm gibi geliyor."

"Muhtemelen Bayan Dawson'da." Omuz silkti. "Bana sevdiğin ve sevmediğin sayısız örnek gösterirken, onun gardırobundan çaldım."

"

"Anlıyorum..." Onu ilk gördüğüm anın hatırası birdenbire aklıma geldi.

Geçen yılki Noel partisi. Lobide göründü. Bütün erkeklerin nefesini kesti.

O elbise içindeki hali, parmaklarımı geçirmek istediğim koyu kahverengi saçlarını yüksek bir topuzda toplamış hali, bütün gece boyunca dikkatimi dağıttı — o kadar ki, konuşmamı bitirmek için zar zor gözlerimi ondan ayırmayı başardım.

Kapılar *BING!* sesiyle açıldı ve ben Laura'nın elini tutup onu vagondan indirip büyük salona eşlik ettim.

"İyi akşamlar, Bay Saint." Ev sahibi gülümsedi, sonra Laura'ya şapkasını kaldırarak selam verdi. "Bugün sizi kiminle oturtma şerefine nail olacağım?"

"Bu Laura Hayley," dedim. "Nişanlım."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, ama hemen boğazını temizledi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Laura," dedi. "Konuğunuz masada sizi bekliyor."

Bizi boş, beyaz örtülü masaların bulunduğu odadan geçerek doğrudan Marshall'ın ve soğutulmuş şarabın hazırlandığı masaya götürdü.

Laura için sandalyeyi çektim ve hemen şişeyi açtım.

"Nicholas'ın aşık olduğu bu güzel kadınla tanışmak çok güzel." Marshall, Laura'ya elini uzattı.

"O zevk bana ait." Laura gülümsedi. "Onun en iyi arkadaşı ve sırdaşı ile tanışmak beni onurlandırıyor."

"Bana bir şey söyle," dedi Marshall. "Nicholas'ın doğru kişi olduğunu nasıl anladın?"

"Şey, yani, onun doğru kişi olduğunu bilmiyorum." Gülerek bana panik bir bakış attı. "Bir dakika... Şu anda rol yapmam mı gerekiyor? En iyi arkadaşın bu oyundan haberdar mı, değil mi?"

"Biliyor." Şarabımı bir dikişte içtim. *Kesinlikle biliyor...*

"Oh," dedi. "Öyleyse, numara yapmayı gerçek yapmamız gerektiği zamana saklayalım."

"Bu gece çok gerekli bir prova seansı," dedim. "Bugün bunu sekiz kez falan yaptık..."

"Evet, ve şimdiye kadar her anı mükemmel geçirdim." Kollarını kavuşturdu. "Tabii bana ne kadar 'iyi iş' çıkardığım konusunda yalan söylemediysen. Söyledin mi?"

Evet. "Bu akşam olası konuşmaları prova ederek 'iyi'den 'çok iyi'ye geçebilsek çok sevinirim." Sakin kalmaya çalıştım.

"Şey, önümüzdeki üç haftayı sana adadım ve yorgunum."

"Ayrıca para da alacaksın."

"Peki o zaman." Ayağa kalktı. "Bana yirmi dakika ver de dans etmeyi bırakayım, sonra tamamen karakterime gireceğim. Senin için sorun olur mu, tatlım?"

"Sana sevgi sözcüklerini denemeyi bırakmanı söylemiştim."

"Sevgi sözcükleri kullanmayan çiftler daha inandırıcıdır." Omuz silkti ve geri çekildi. "Zamanım dolana kadar şurada olacağım."

Marshall'a göz kırptıktan sonra boş dans pistine kayboldu.

"Yirmi dakikaya dönerim."

İki kez göz kırptığımda, cep telefonunu havaya kaldırmış, odada tek başına dönüyordu.

"Biliyorsun, bunu beş yıl daha erteleyebilirsin." Marshall başını salladı. "O zamana kadar yoksulluğa düşeceksin de değil ya."

"Bir sonraki fırsatı beklersem, şartlar daha da zorlaşacak," dedim. "Bir sonraki madde bir bebek ya da bir bebek sahibi olduğumu kanıtlamamı gerektiriyor."

"Dalga geçiyorsun."

"Keşke şaka yapıyor olsaydım."

"Biliyor musun, babanın seni gizlice nefret ediyor olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Ben de." Bir kadeh şarap daha içip iç çekerek, "Laura'nın bu geceki gereksiz patlamasını bir kenara bırakırsak, sence o..."

"Hayatta olmaz."

"Sorumu bitirmeme bile izin vermedin."

"Gerek yok."

"Nişanlım olarak hiç inandırıcı değil mi?"

O içini çekip, Laura yüksek masaya yaslanmaya başladığında ona doğru baktı.

"Sorun değil," dedim. "Artık cevap vermek zorunda değilsin."

"Teşekkürler." Hesabı istedi. "Olumlu tarafı, planlama için daha fazla zamanın var ve zamanlamayı iyi ayarlarsak, uyum görevlisiyle randevumuz için hamilelik testini sahte yapabiliriz."

"Henüz vazgeçmeyeceğim," dedim. "Yapamam... Yapamam... Birçok açıdan, bunu göze alamam ve sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun."

O da başını salladı, benim kadar çelişkili görünüyordu.

"Bir ara vermem lazım," dedim. "Pilotun tatilde mi?"

"Onun hazırda beklemesi için ekstra para ödediğim sürece hayır."

"Öyleyse, onu arayıp bir iki günlüğüne beni bir yere götürmesini isteyebilir misin? Kafamı boşaltmam lazım."

"Tabii. Muhtemel karınla ne yapmamı istersin?" Dans etmeye devam ederken ona bir göz attım.

"Anlaştığımız ücretin üç katını öde, gizlilik sözleşmesinin kusursuz olduğundan emin ol ve bugünden sonra yollarımızın bir daha asla kesişmemesini sağla."

"Kulağa mükemmel geliyor." Marshall ayağa kalktı. "Unutma, ne karar verirsen ver, uyum görevlisi Pazartesi günü burada olacak."

"Biliyorum," dedim. "Umarım o zamana kadar bir cevap bulmuş olurum."



Ertesi Pazartesi

Koridorda ofisime doğru yürürken, kollarımda biriken postaları karıştırarak kendi kendime mırıldandım. Tatil kartları, müşteri şikayetleri, Aralık ayının olağan karmaşasından başka bir şey yoktu.

Kalçamla kapıyı açtım, postaları masama bıraktım ve ışıkları yaktım.

"Ne oluyor?" Nicholas'ı masamın arkasında otururken görünce çantamı yere düşürdüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Ve neden karanlıkta oturuyordun?"

"Çünkü düşünüyordum."

"Işıklar açıkken de düşünebilirsin."

"Sana bir milyon dolarlık ikramiye teklif etmek üzereyim."

Gülümsedi. "Evet de."

Tabii ki evet. Dur, hayır... "Önce şartları bilmem lazım." "Bana güvenmiyor musun?"

"Psikopat gibi ofisime gizlice girdiğinde güvenemem." Kitaplığıma doğru yürüdüm ve yeşil bir hediye kutusu aldım,

ona attım. "Bu Laura'nın annesi için. İsviçre'ye ait her şeyi çok sever, buna bayılacak."

"Hafta sonu başlamadan önce Laura ile ilişkiyi bitirdim," dedi.

"Neden?"

"Marshall'ı yüzde on bile olsa kandıramıyorsa, başka kimseyi kandıramaz."

"Oh..." Kollarımı kavuşturdum. "Mirasını bu şekilde ertelemek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Beş yıl beklemek zor olmalı."

"Hiç ertelemeyi düşünmüyorum." "Başka bir seçeneğin mi var?"

"Evet." Bakışları kasıtlı olarak yere indi. "Sen."

Omzumun üzerinden arkama baktım, arkamda biri olduğunu düşünerek

Kimseyi görmedim, bu yüzden geri adım attım ve koridora baktım.

"Sen, Jenna Dawson," diye açıkladı. "Benim karım olmanı istiyorum, yani nişanlım. Ailene eve onları görmeye geleceğini söyle, böylece kameralar için birkaç anı uyduralım."

"Sen kafayı mı yedin?" Sözler ağzımdan fırladı. "Daha da iyisi, bu sabah kafanı tam olarak nereye vurduğunu göster de doktorunu çağırıp seni muayene ettireyim."

"Ciddiyim, Jenna."

"Olmaz," dedim. "Bütün ailem eve gelmeyeceğini düşünüyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum."

"Bu senaryoda tek sorun bu mu?"

"Hayır." Ona mantıklı davranması için biraz sarsmak istedim. "Ayrıca evlilik sahtekarlığından hapse girme, iş arkadaşlarım arasında kazandığım itibarı kaybetme ve en önemlisi, gereğinden fazla saat seninle uğraşmak zorunda kalma ihtimali de var."

"Sana bir milyon dolar ödeyeceğimi söyledim." "Bu yeterli değil."

"O zaman fiyatını söyle."

"Barışın bedelini karşılayamazsın ve ben ilgilenseydim bile —ki hiç ilgilenmiyorum—neden fotoğrafları sahte yapıp ailenizi ziyaret ederek anılar yaratamıyoruz?"

"Şu anda ailemle aramız pek iyi değil," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor." Bir iç çekmeyi zorla bastırdım. "Ailenle ne tür sorunların olursa olsun..."

"Sorunlar. Çoğul."

"Evet, ne olursa olsun, senin düşündüğün kadar kötü olmadıklarını garanti edebilirim. Ayrıca, az önce aileme senin ne kadar kötü biri olduğunu anlatan bir e-posta gönderdim."

"Bu kolayca açıklanabilir," dedi. "Uzun süre kalmamız gerekmez. İstersen hepsiyle kafede buluşabiliriz."

Ailesi olmayan biri gibi konuşuyorsun. "Hayır'ın hangi kısmını anlamıyorsun?"

"Sana çok nazıkçe rica ettiğim kısım."

"Vay vay vay!" Paskalya mavisini takım elbiseli bir adam ofise girdi. "Sizi arıyordum Bay Saint!"

"Sen de kimsin?"

"Sizin kusursuz bir tavrınız olduğunu duyan bir adam, bu yüzden bu küçük kabalığı görmezden geleceğim." Gülümsedi. "Ben, miras ödemenizi yürüten şirketten Jeremiah Reaves."

"Özür dilerim." Nicholas elini uzattı. "Özel bir konuşma yapıyorduk."

"Anlaşılabilir." Gülümsedi. "Beklenmedik anlarda ortaya çıkma eğilimim olduğunu duydum, bu yüzden sorun yok. Bu güzel kadın tam olarak kim?"

"Yakında eşim olacak kadın," diye cevapladı Nicholas, ben konuşmadan. "Jenna

—Neredeyse Aziz."

"Ahhh. Bay Marshall, şahsen daha güzel olduğunuzu söylemişti, ve bu doğru. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Almost-Saint." Elini uzattı ve umarım kaynayan kanımdan dolayı elinin ne kadar sıcak olduğunu hissetmemiştir.

Marshall bunun benim için sorun olmayacağını mı düşündü?

"Şey, programda bir sorun çıktı," dedi. "Bu yüzden evliliğinizi incelemek için erken geldim."

"Hayır, hayır, hayır." Nicholas başını salladı. "Bana ajanın başka biri olacağı söylenmişti, bastonlu kör birisi."

"Bay Harrison'ı mı kastediyorsunuz?"

"Evet, onu. Onunla çalışmayı tercih ederim."

"Artık müsait değil. Paris'e gzmeye gidiyor." "Gözleri olmadan mı?"

"Nasıl ifade etmek isterseniz, şu anda bana mahkumdur."

Nicholas'ın omzuna hafifçe vurdu.

"Sözleşmenize göre, sizinle en az dört seyahat yapma hakkım var. Bence tek bir büyük tatil seyahati, dört seyahatin tamamını telafi edebilir."

Nicholas ve ben birbirimize baktık.

"Sen sen bir bir bir tatil tatil değil mi?" Bay Reaves sordu.

"Bay Marshall'ın bana yıl sonundan önce evleneceğinizi söylediğini göz önüne alırsak, aileniz de katılacak mı?"

"Hayır, sadece New York'ta kalacağız."

"Evet, sadece burada olacağız."

Aynı anda ağızımızdan kaçiverdi.

"Bu pek mantıklı gelmiyor." Bir dosya çıkardı. "Jenna'nın Washington Eyaleti'nde büyük bir ailesi var. Teyzesinin Facebook sayfasına bir göz attım."

"Neden sosyal medyada akrabalarımı takip ediyorsunuz?" diye sordum. "Bunun gerçek olduğundan emin olmak için, tabii ki." Sırıttı ve bir

bir kağıt çıkardı.

Yutkundum, sanki dünya açılıp beni yutacakmış gibi hissettim.

"İşte burada, May teyzen," diye okudu.

"yok bir ses heyecan heyecan içinde onunbeslemesinde dolu nişanlanma

hakkında heyecanla dolu bir paylaşım gördüm ve yıllar öncesine gittim.

Ancak, "Lütfen Jenna'nın patronunun bu yıl bir otobüsün altında kalması için dua edin" yazan bir gönderi var.

"Şaka yapıyor." Gülümser gibi yaptım. "Sadece bir şaka."

"Aynı şakayı üç yıl üst üste yapmış gibi görünüyor."

"Nişanı sürpriz olarak saklıyoruz," dedi Nicholas. "Noel için Washington'da ailesini ziyaret edeceğiz."

Birkaç gün kalacağız."

"Tamam. Peki ya sizin aileniz, Bay Saint?" "Bu mümkün değil."

"Anneniz müsait değil mi?"

"Bu mümkün değil dedim." Sesi soğuklaştı. "Bu konuyu kapatalım." "Adil." Kalemmini tıklattı.

"Yüzük yok mu?" Elime bir göz attı. "Şimdiye kadar ona bir şey almışsındır herhalde?"

"İş yerinde takmıyor."

"Görebilir miyim?"

Sessizlik.

"Bu evet mi, hayır mı?"

"*Sonunda* görebilirsin," dedi Nicholas. "Şu anda iyi olur."

"Masamdan alabilir misin?" diye sordu bana. "Sağ alt çekmecedeyim." Ofisine gidip çekmeceyi açtım ve siyah kadife bir kutu buldum.

Parlak pembe elmaslar parmağıma kayarken cildime soğuk bir his verdi — tam uydu.

Yalanların sahnesine geri dönerek, elimi uzattım.

"Vay canına," dedi Bay Reaves. "O şey kaç karat?" "Yedi," dedi Nicholas.

"Bu sayının veya seçtiğin taşın türünün bir anlamı var mı?"

"Onun doğum günü 7 Kasım ve ben rastgele bir sayı sorduğumda her zaman 'yedi'yi seçme eğiliminde."

Bana baktı. "Ayrıca pembe elmasları da hep sevmiştir."

Bunu bilmesi tuhaf bir tesadüf olmalı...

"Ortak seyahat programınız hakkında biraz sonra arayacağım," dedi Bay dedi.

"Ve bu seyahat için kendi biletlerimi ve konaklamamı bekliyorum."

"Peki ya ben hayır dersem?" diye sordu Nicholas.

"Eğer şirketinizdeki başka biriyle çalışmayı tercih edersem?"

"Kör meslektaşım geri dönene kadar bekleyebilirsin," diye gülümsedi.

"Ama o zaman, şu anda mirasınızı reddettiğinizi ve elli yaşına kadar bekleyeceğinizi yazacağım."

"Aramanızı bekliyorum," dedi Nicholas.

"Öyle düşünmüştüm." Bay Reaves göz kırptı ve odadan çıktı. Kapı kapandığında ofis çok sessiz kaldı.

Onun çoktan gittiğinden emin olduktan sonra, Nicholas'a gözlerimi kısarak baktım.

"Sadece tatil için yardımına ihtiyacım var," dedi. "Ondan sonra, sadece birkaç haftalık hafif görünüşler ve belki de..."

"Beş milyon dolar istiyorum," diye sözünü kestim. "Ayrıca ek bir ikramiye, yeni bir araba ve birkaç başka bariz koşul daha."

"Bu bariz koşulları duymam gerekiyor..."

"Fotoğraflar dışında birbirimize dokunmayacağız," dedim. "Aynı yatağı paylaşmayacağız, seks yapmayacağız ve mirasın üzerindeki mürekkep kuruduğu anda bu evlilik iptal olacak."

"Bunun en az birkaç hafta daha sürmesi gerektiğini biliyorsun."

"Ne demek istediğimi anladın. İlişkimiz bitecek ve sana başka bir borcum kalmayacak."

Birkaç saniye boyunca bana tek kelime etmeden baktı. Sonra elimi sıktı ve vücudumdaki her sinir çılgına döndü.

"Cumartesi sabahı görüşürüz," dedi.

Yüzüğü çıkarmak için çevirdim.

"Yapma," diye uyardı. "Takılı bırak."

"Bir kez olsun," diye ekledi, "karşı çıkmadan dediğimi yap."

Kapıyı açarken elim titriyordu.

"Sadece bana zarar veren taleplerde bulunmayı bırakırsan." Son sözüne sıkı sıkıya sarılarak dışarı fırladım.

NICHOLAS



Konu: Tatil Planlarında Değişiklik

Sayın Çalışanlar,

Kişisel hayatımda son zamanlarda meydana gelen bir değişiklik nedeniyle, bu yıl her zamanki gibi tatil haftasında çalışmayacağım.

Hayatımın aşkı olan çok özel bir kadınla nişanlandığım için — ofiste en çok zaman geçirdiğim güzel bir kadın — birkaç gün izin alacağım.

Tatil ruhuna uygun olarak, herkesin bu günleri ücretli izinli geçirmesi gerektiğine karar verdim.

Teşekkürler,
Nicholas Saint
Saint Industries

"Ee?" Marshall'a taslak e-postamı yüksek sesle okudum. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu soruyu gerçekten cevaplamamı istemiyorsun..."

"Sadece bu nişanın sahte olmadığını kanıtlayacak bir delil olup olmadığını kontrol ediyorum."

"*Bu* sahte," dedi. "Kelimenin tam anlamıyla sahte."

"Sence çalışanlardan herhangi biri kimi kastettiğimi tahmin eder mi?"

"Çoğu çalışan zaten senin ve Jenna'nın seviştiğini düşünüyor."

"Hayır, öyle düşünmüyorlar..."

"Buna bahse girer misin?"

"Şu anda değil," dedim, çenemi okşayarak. "Yani, bu e-postayı göndermemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Herkese tatil yapacağını söyle ve konuyu kapat." Dizüstü bilgisayarına uzandı. "Aslında, onu bana ver, ben yapayım."

"Çok geç."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yirmi dakika önce gönderdim."



Birkaç Saat Sonra

"Yani, şehrin en zengin adamlarından biriyle nişanlısın, ama onunla birlikte *yaşamıyorsun*?" Bay Reaves Cuma öğleden sonra telefonda bana böyle sordu.

"Ne diyebilirim ki?" Stres topumu sıkıca sıktım ve Diana'ya attım. "Ben inatçı biriyim ve kendi bildiğim yoldan sapmam. Evlendiğimizde taşınırım."

"Anlıyorum. Ama bunun benim gibi birini neden duraksatacağını anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Şu anda biraz kızgın gibisiniz Bayan Saint," dedi ve bu ismi duymak kanımı kaynatmıştı. "Şu an uygun bir zaman değil mi?"

"Değil." Başımı salladım. "Kesinlikle uygun bir zaman değil, başka bir zaman beni ararsanız sevinirim."

"Bu gece bir ara?"

Telefonu kapattım ve sessize aldım.

"Derin nefes al, derin nefes al." Diana yanıma koştu. "Her şey yoluna girecek."

"Onun gönderdiği o saçma e-postayı gördün mü?" Çekmecedem bir kot pantolon çıkardım. "Şimdi herkes, onunla yattığım için terfi aldığımı düşünecek."

"Herkes zaten öyle düşünüyor, o yüzden..." "Ne?"

"Lütfen biraz daha derin nefes al" dedim. "Ve Bay Saint'in bu durumla ilgili otuz gizlilik anlaşması imzalamamı istemesini tamamen anlıyorum."

"Öyle demedin."

"Ama bunu kanıtlayamazsın." Omuz silkti ve kazaklarımdan birini düzeltdi. "Olumlu tarafına bak. Çocukluğunun geçtiği evde vakit geçirebilecek, ailenle vakit geçirebilecek ve patronunla evliymiş gibi davranarak bir sürü para kazanacaksın."

"Tek olumlu tarafı bu mu?"

"En sevdiğin arkadaşına bonus paranın bir kısmını verecek olursan, o zaman evet. Öyleyse bunu da listeye eklerim."

"Artık en sevdiğim arkadaşım değilsin."

O gülererek çantamı açıp botlarımı çıkardı. "Senin yerinde olsam, bu yolculuğu boşa gitmesin diye en azından ondan biraz seks yapmaya çalışırdım."

"Böylece ona daha da hayal kırıklığına uğrayayım mı?" diye sordum. "Muhtemelen yatak odasında ne yapacağını bilmiyordur ve..."

Ön kapı açıldığında nefesimi tuttum. Nicholas içeri girdi ve benimle Diana'ya baktı.

"Hâlâ benim hakkımda kötü konuşuyorsunuz, görüyorum," dedi. "Ne yazık ki doğru değil."

"Böyle içeri dalamazsın!" Diana nefesini tuttu. "İlk kapıyı nasıl geçtin ki?"

"Jenna yıllar önce bana acil durum anahtarlarını vermişti." Gözleri benimkilere takıldı.

"Jenna, senin için acil durum anahtarım bile yok..."

"Güvenlik çağırmadan önce dışarı çıkın, Bay Saint." Geri adım attım. "Buraya bir neden için geldim."

"Ne olursa olsun, sakla kendine, çünkü bazı konularda anlaştığımıza yemin edebilirim ve sen bana olan azıcık güvenimi de çoktan bozdun."

"Anlamadım?"

"Tatil bitene kadar hakkımızda herhangi bir açıklama yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık, ama sen o saçma e-postayı gönderdin."

"E-postada adınız yazıyor muydu?" "Yazıyor olabilirdi."

"Ama yazıyor *mu*?"

"Sadece seyahatimizden önce bana daha fazla kontrol uygulamaya çalışıyorsun," dedim. "Bunu daha önce müşterilerine yaptığını gördüm, ama bunun bende işe yaramayacağını bilmeni isterim."

"Bayan Dawson..."

"Pasif agresiflik, uzun 'Dediğimi yap yoksa...' bakışı ve kaşlarını kaldırman..."

Sanki işaret almış gibi, kaşlarını kaldırdı.

"Bunlar önümüzdeki birkaç hafta işe yaramayacak, çünkü sen bana benim sana ihtiyacımdan daha çok ihtiyacın var."

"Bitirdiniz mi?"

"Söyleyecek üç şeyim daha var."

"Birini dinleyeceğim."

"O zaman tersine gideceğim." Ona yaklaştım. "Üç, sana söyledim, bana karşı nazik davranmaya başlamazsan ailemden hiç kimse bu maskaralığa inanmayacak. Son baktığımda, sen denememiştin bile."

Beni geçip gitmeye başladı, ama ben kapının önüne geçerek yolunu kestim.

"İki, bir konuda anlaşırsak, benim yapmamı beklediğin gibi sen de anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmelisin. Ve bir..."

"Bir'i çoktan geçtin."

"Artık eşitiz." Ona sert bir bakış attım. "Sen benim üstüm değilsin ve birlikte olduğumuz sürece emirlerini kabul etmeyeceğim."

"Bu anlaşmamızın bir parçası değildi, Bayan Dawson," dedi, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Şimdi uyduruyorsun."

"Sadece küçük bir değişiklik," dedim, o çenesini sıkarken. "İşler böyle yürümüyor mu?"

"Fotoğrafçı için genel merkezdeki yılbaşı ağacının önünde fotoğraf çekilmemiz gerekiyor."

"Ne için?"

"Çünkü Bay Reaves'e göre, tatillere bu kadar önem veren birinin, en sevdiği şeyin önünde yeni nişanlısıyla fotoğraf çektirmemesi mantıklı değil."

"Seni almaya geldim."

"Sorun değil." Ondan uzaklaştım. "Son özgür saatlerimi senden uzakta geçirmeyi tercih ederim."

"Ben lanet olası bir istekte bulunmuyorum."

"Zorunlusun." Ceketimi aldım ve Diana'ya anahtarlarımı attım. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca benim patronum değilsin, unuttun mu?"

Dışarıya koştum ve Francis'in arabasına bindim.

"Merkeze," dedim. "Lütfen acele edin." "Hemen, Bayan Dawson."

Hiç soru sormadan hızla yola çıktı.



Francis genel merkezin önüne geldiğinde midem düğümlendi.

Cam kapılardan, bir grup iş arkadaşımın kendi fotoğraflarını çektiğini görebiliyordum ve onların Nicholas'la birlikte çekildiğimiz fotoğrafı görmelerini istemedim.

Ona hızlanıp beni eve götürmesini söylemeden önce, arka kapım açıldı ve Nicholas elimi tuttu.

Elini tutmadım.

Çantamı aldım ve onun önünden geçerek koştum.

"İşte orada..."

"Sence tatilden sonra işi bırakacak mı?"

"Neden önce bize söylemedi?"

Fısıltıları görmezden geldim ve koridordan ilerleyerek, kimsenin göremeyeceği bir yerde duran küçük bir köknar ormanına doğru yürüdüm.

Nicholas birkaç saniye sonra köşeyi döndü ve bana öfkeyle baktı.

"Burası yeterince iyi," dedim, elimi sallayarak. "Fotoğrafçıya bizi burada çekmesini ve Bay Reaves'e kendi işine bakmasını söyle."

"Nişanınız tam anlamıyla benim işim." Bay Reaves önümüze geçip bir kurabiye ısırdı. "Neden buradaki en büyük vitrinin önünde fotoğraf çekilmek istemiyorsunuz Bayan Saint?"

Bana öyle demeyi kes.

"Biz 'biz' konusunda çok gizliyiz," dedim, Nicholas'a bakmayı reddederek. "Halka açık yerlerde sevgimizi göstermeyiz."

"Evet, bunu daha önce dosyama not etmiştim," dedi. "İş durumunuzu göz önüne alarak, neden bu kadar uzun süre bunu gizli tuttuğunuzu anlıyorum, ama çeşitli konferanslarda, seyahatlerde ve benzeri yerlerde çekilmiş binlerce fotoğrafınızı almış olmam biraz tuhaf geliyor... ama hiç sevgi gösterisi yok. Bir kucaklaşma bile yok."

"Buraya Hallmark filmi çekmeye mi geldin, yoksa işini yapmaya mı?" diye sordu Nicholas.

"Sadece söylüyorum..." Çenesini okşadı. "Bir bakıma, biraz hesaplı gibi görünüyor. Bütün bunları kolayca uydurmuş olabilirsin, ki bu durumda ben bunu bildirmek zorunda kalırım. Ve bu doğru olmasa bile, mirasın dağıtılması gecikecektir, bu yüzden..."

Nicholas elimi tuttu ve beni koridordan geçerek lobide geri çekti.

"Bu fotoğrafı çekmemiz için bize bir saniye izin verir misiniz, lütfen?" Kalabalığın içinde benim göremediğim birine seslendi ve şirketin fotoğrafçısı parmaklarını kaldırdı.

"Tamam," dedi. "Bay Saint'e mutlu Noeller, bir, iki..."

Üç deyince, ağzını ağızıma kapattı.

Bana çekilme şansı vermeden, kollarını belime doladı ve kameralar flaşlar patlarken dilini benimkiyle dans ettirdi.

Parmakları sırtımı okşarken, alt dudağımı sertçe ısırp, "Eğer benim yatağıma girseydin, seni ne kadar sert sikerdim, bilemezsin..." diye fısıldarken, iniltiyi geri tuttum.

Bir elini kalçamdan çekti ve parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi, başımı kendine doğru çekerek, dilini kullanarak beni tahrik etti

sessizce ağzımı daha fazla açmamı istedi.

Ben de onun isteğini yerine getirdim, seyircilerimizin olduğunu tamamen unutarak.

Dilini benimkine sonsuza kadar sürtünce, her yavaş, alaycı hareketiyle nefesim kesildi.

Ahhhh... Dizlerim titremeye başladı.

Sonunda beni bıraktığında, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, duyabildiğim tek şey oydu.

Lobi Lobi sessizdi sessizdi. Her yüzbakıyordu bize
bize şaşkın şaşkın bir inanmazlıkla

Bir yerlerde arkamızda bir yerde birisi öksürdü,
sonra fısıldadı, "Bundan çok önce de kesinlikle
sevişiyorlardı..."

"Bay Reaves." Nicholas ona doğrudan baktı. "Bu aç siz için yeterince iyi miydi?"

"Evet, efendim..." Yanakları benimki kadar kızarmıştı. "Ben, şey... hafta sonu havaalanında görüşürüz."

"O zaman görüşürüz."

Nicholas elimi tuttu ve beni izleyen gözlerden uzaklaştırarak koridora çekti.

"Umarım özür dilemek üzeresindir," dedim.

"Seni neredeyse öperek orgazma ulaştırmak için mi?" Sırıttı. "Sanmıyorum. Yarın havaalanında görüşürüz, zamanında gel yoksa..."

"Özür dilemek ne kadar zor olabilir ki?"

"Yıllardır ihtiyacın olan şeyi sana tattırdığım için mi?"

"Bay Saint."

"Bana bir şey söyle." Elbiseme baktı. "Şu anda benim için külotun ıslak mı?"

Cevap vermedim.

"Sadece birkaç günlük bir oyun." Geri adım attı. "Ne kadar zor olabilir ki?"

10B

JENNA



Özel havaalanına yirmi dakika erken vardım. Birkaç personel masanın arkasında sessizce sohbet ediyordu ve Marshall yakınlarda oturmuş bir dosyayı inceliyordu.

Ana kapıya yaklaştığımda, başını kaldırdı ve ağzı açık kaldı. Kömür rengi elbise planladığımdan daha iyi oturmuştu, ceketim ise pişman olmama yetecek kadar kaymıştı.

Resepsiyondaki personel hareketsiz kalarak bana bakıyordu ve bu beni tedirgin ediyordu.

Sola doğru adım attım ve tüm gözler beni takip etti.

Sağa doğru hareket ettim, bakışları yine beni takip etti.

Nicholas uzak taraftaki girişten içeri girdi ve gözleri telefonunda, bana doğru yürüdü.

"Günaydın, Bayan Dawson." Tam önümde durdu, gözleri hala ekranındaydı. "Yolculuk için ihtiyacınız olan her şey var mı?"

"Hayır."

"O zaman Francis'ten, mümkünse evinize gidip almasını istemenizi öneririm."

"Bununla iyi görünüyor muyum?" diye fısıldadım. "Buradaki herkes bana bakıyor."

Sonunda telefonunu cebine koydu, yavaşça beni baştan aşağı süzdü, saniyeler geçtikçe dudakları aralandı.

"Hayır, o kıyafet sana yakışmıyor." Onun açık sözlülüğü canımı yaktı.

"Hiç yakışmıyor."

"Fazla abartılı olduğunu biliyordum." Bir adım geri attım. "Bana birkaç dakika ver, üstümü değiştireyim."

"Çok seksi görünüyorsun." Gözleri benimkilere baktı. "Hiçbir şey değiştirme."

"Oh." Kızardım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama tanıdık bir ses binada yankılandı.

"Noel yaklaşıyor!" Bay Reaves, valizini bize doğru sürüklerken, sesini tutturamadan şarkı söyledi. "Gittiğim her yerde!"

Binadaki personel işlerine geri döndü. Marshall dosyasını okumaya devam etti.

"Hadi ama, Bay ve Bayan Yakında Aziz Olacaklar!" diye bağırdı. "Benimle birlikte şarkı söyleyin."

"Hayatta olmaz," dedik hep birlikte.

"Peki o zaman!" diye güldü. "O zaman gezinin eğlencesini şimdiden mahvedin. Bu mevsimi ve eve gidip ailemi görmeyi çok seviyorum."

"O zaman neden siz de evinize gidip ailenizi görmüyorsunuz?" diye tekrar hep birlikte söyledik ve o gözlerini kırptı.

"Onları affedin." Marshall aramıza girdi. "Tatillerde eve gitmeye alışık değiller."

"Ah, anlıyorum." Bay Reaves başını salladı. "Peki, tam olarak hangi aileyi göreceğiz?"

"Sadece Jenna'nınkini," dedi Nicholas. "Bizim için iki misafir odası hazırladılar."

"Peki ya sizin aileniz, Bay Saint?" Bay Reaves kaşlarını çatı. "Babanızın vefat ettiğini biliyorum, ama anneniz..."

"Önemli bir şey yok," dedi. "Sadece Jenna'nın. Bütün hafta. Hepsi bu hepsi."

"Annen en azından nişanlandığını biliyor mu?"

Sanmıyorum...

"Düğüne gelecek," diyebildi sadece ve bu Bay Reaves'in başını sallayıp Noel şarkılarını söylemeye devam etmesi için yeterliydi.

Noel şarkılarına geri dönmesi için yeterliydi.

Bir personel yanına gelerek ona bir fincan sıcak kakao ikram etti ve ardından onu uçağa götürdü.

"İndiğimizde bizi bekleyen bir araba var," dedi Nicholas bana. "Yolculuk sırasında ondan uzaklaşman gerekirse diye yedek bir araba da hazırladım."

"Peki ya *senden* uzaklaşmam gerekirse?" "Yani, eğer olursa mı?"

"Eminim ki '*ne zaman*' dedim."

"Tamam çocuklar." Marshall bize gülümsedi. "Nazik olalım, olur mu? Parayı düşünün, çünkü şu anda önemli olan tek şey bu. İyi rol yapın, hepimiz güzel ikramiyeler alalım. Çok para. Para, para, para."

"İlk seferinde duyduk," dedik aynı anda ve uçağa binmek için ayrı yollara yöneldik.

"Sizin de mutlu bayramlar, Bay ve Bayan Saint! Sizi seviyorum! Siz yokken sadece iyi haberler duymayı umuyorum!"



Uçağım tam saat üçte Washington'a indi, lastikler karla kaplı piste sürtünerek ses çıkardı.

Bay Reaves sanki bir gösteri izliyormuş gibi alkışladı.

"Karın içindeki jetinizi birkaç fotoğraf çekmek için önce ben inebilir miyim?" diye sordu.

"İlk önce inmenizi çok isterim." Gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Lütfen, buyurun."

Ön tarafa doğru ilerledi ve pilotun kapıyı açmasını bekledi.

Jenna da benim kadar sinirli görünüyordu, dudaklarını sıkıca kapatmış başını sallıyordu.

Emniyet kemerimi çözdüğüm sırada, telefonum video görüşmesi ile çaldı.

Annemdi.

Kötü bir zamanlama...

"Merhaba anne," diye cevap verdim. "Birkaç gün önce seni aramak istedim ama..."

"Şunu bir netleştirelim." Beni öldürebilecek bir bakışla sözümü kesti. "Nişanlının ailesini tatilde ziyaret edebiliyorsun, ama kendi ailenizi ziyaret edemiyor musun?"

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Washington'da yaşayan bir nişanlın olduğunu ve sevgili anneni ve aileni selam bile vermeden görmezden geleceğini inanamıyorum."

"Kişisel bir şey değil," dedim. "Bunun bir nedeni var ve bu konuyu açmak istemiyorum."

"Peki, inkar etmediğin için teşekkür ederim." Yüzü kızardı. "Çok teşekkür ederim."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Asistanın," dedi. "Evleneceğin kadın..." "Anlıyorum." Jenna'ya sert bir bakış attım. "Döndüğüm anda onu kovacağım." "Bize birkaç saat ayıramaz mısınız?" diye sordu sessizce, öfkeden daha sakın ama daha kötü bir duyguya dönüşen ifade.

"Ne yapabileceğime bakacağım." Bir iç çekmeyi zorla bastırdım. "Bir saat içinde seni ararım."

"Lütfen ara."

Jenna'ya bakmaya devam ederek telefonu kapattım.

"Sadece birkaç günlüğüne rol yapacağız." O günkü sözlerimi alaycı bir şekilde tekrarlayarak sırtıttı. "Ne kadar zor olabilir ki?"



Ailemin çiftliği yolun gerisindeydi, ön tarafında uzun bir sundurma uzanıyordu ve arkasında karla kaplı geniş araziler uzanıyordu.

"Bana ailenin ıssız bir yerde tek katlı bir evde yaşadığını söylemiştin," dedi Nicholas.

"*Burası* ıssız bir yer."

" bir konak gibi..."O baktı bir sanki bekliyor bir bir

Omuz silktim. "Senin onu görmeni beklemiyordum zaten."

Birkaç saniye sonra, dönüş yoluna girdi ve arabadan inmeme yardım etti.

Bay Reaves arabadan inip turist gibi fotoğraflar çekerken bir süre bekledik.

"Vay canına," dedi. "Bu gerçekten Noel'in canlanması, değil mi?" İkimiz de cevap vermedik.

Nicholas elini elime bastırdı ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi.

Zili çalmadan önce tereddüt ettim ve nefes almaya fırsat bulamadan kapı açıldı.

"Ahhh! Gerçekten buradasın!" En sevdiğim teyzem May beni kollarına aldı. Nicholas'a baktığında, çenesi resmen yerinden çıktı.

Ve ben kapatana kadar ağzı açık kaldı.

"Um..." Gözlerini kırptı. "Bu kim?"

"Nicholas," dedim. "O sadece erkek arkadaşım."

"Ben onun nişanlısıyım," diye beni düzeltti ve elini uzattı.

"Nicholas Saint."

"Bir dakika... Patronunun adı Nicholas Saint değil mi?"

"Evet."

"Ama az önce bize onun tatil için eve gelmene izin vermeyen bir pislik olduğunu söylemiştin."

"Bunu söylediğine pişman," diye Nicholas benim yerime cevap verdi.

"Peki, tamam o zaman. Sonunda seninle tanışmak bir zevk, Nicholas." Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama neyse ki ağzını kapalı tuttu.

"Arkanızdaki arkadaşınız kim?" diye sordu.

"Hiç kimse," diye cevapladık birlikte.

"Ben Jeremiah Reaves." Elini uzattı. "Sadece iş için size eşlik ediyorum. Ben yokmuşum gibi davranın."

"İsrar ediyorsan..." Ceketlerimizi çıkarmamızı işaret etti.

"Partinin çoğunu kaçırdık mı?" diye sordum.

"Evet, tabii." Diye burun kıvrırdı. "Alkol servisi yeni başladı ve John amca hikayeleriyle henüz kimseyi kızdırmadı, yani çok erken geldiniz."

Harika.

"Nicholas, Jenna'nın hatırı için, buradayken bana büyük bir iyilik yapmanı istiyorum." Ona baktı. "Kendini tanıtırken sadece 'erkek arkadaş' de, böylece babası onu sorguya çekip bağırmasın, tamam mı? Onunla çıkmak için önce benden izin almadığın için pek hoşnut olmayacaktır."

Nicholas kaşlarını kaldırdı, kafası karışmış görünüyordu.

"Koridorda gördüğüm Jenna mı?" diye birdenbire biri bağırdı.

"Jenna burada mı?"

"Jennaaaa?"

Ailemin ıgıllıkları, konuşmamızı bitirme şansımızı tamamen yok etti.

Kendimi hazırlayarak, Nicholas'ın elini tuttum ve onu uzun Noel ağacı koridorundan geçirdim, yol boyunca ailemle tokalaşıp kucaklaştım.

Bizi misafir odasına götürmeden önce – babamın bir zamanlar annemle paylaştığı bahçeye bakan bir oda – nişan yüzüğümü cebime attım.

Bize eşyalarımızı boşaltıp senaryomuzu gözden geçirmek için bir saniye bile yalnız kalmamıza izin vermediler. Bunun yerine, teyzelerim bizi büyük yemek odasına götürdüler ve her türlü şarap ve likörü önümüze koydular.

Baharatlı eggnog'dan uzun bir yudum aldım ve alkol boğazımı yakarken yüzümü buruşturdum.

Bu sadece birkaç gün sürecek, Jenna. Parayı düşün...



Birkaç saat sonra

"NE YAPIYORSUN?" Odamıza girdim ve Nicholas'ı yatağın kenarında otururken gördüm.

"E-postalarımı kontrol ediyorum."

"Yatağı paylaşmayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Biliyorum, Bayan Dawson." Bana baktı. "Sakıncası yoksa, ben burada oturuyorum."

"Rahatlamamı istemiyorum," dedim. "Bir bakmışsın, orada kestirmek isteyeceksin, sonra da benim seninle seks yapmak istediğimi düşüneceksin."

"Kesinlikle benimle seks yapmak istiyorsun." Ayağa kalktı. "O zaman nerede uyuyayım? Burada kanepe ya da sandalye yok."

"Babamdan sana biraz getirmesini isteyeceğim. Hayır, bekle." Dolaba doğru yürüdüm. "Daha da iyisi, burada."

Bir yığın kalın, yumuşak battaniyeyi çekip yere bıraktım.

"Bir yatak yapabilirsin," dedim. "Çocukken hep bunlarda uyurdum."

"Hiç üzerinde uyumadım ve şimdi de uyumaya başlamayacağım."

"İstersen ayakta uyumayı deneyebilirsin." Omuz silktim.

"Ama oldukça rahatsız."

B attaniyelere baktı, sonra b a n a baktı ve yavaşça kaderini kabullendi.

kaderini kabul etti.

"Eve döndüğümüzde bu olayı unutmayacağım," dedi gözleri bir saniye fazla benimkilerde kaldı.

"Annenin yanına gitmeye hazır olduğunda bana haber ver," dedim. "Bugün ya da yarın fark etmez." O başka bir şey söylemeden, gözlerindeki bakış beni bir kez olsun pes ettirmeden odadan çıktım.

Ağaçlarla çevrili koridordan geçerek bir fincan cevizli kahve aldım ve ön verandaya doğru yürüdüm.

Sürpriz bir şekilde, ön veranda tamamen boştu.

Derin bir nefes alıp sallanan sandalyeye oturdum ve karla kaplı arazilere baktım.

Annemle bunu yaptığımız günleri özlüyorum...

Onun gülümsemesini hayal ederken, evin yanından çıtır çıtır ayak sesleri geldi.

"Kim var orada?" diye seslendim. "Kim o?"

"Merak etme," tanıdık bir ses dedi. "Sadece benim."

En uzun süreli erkek arkadaşım, yani hala eski erkek arkadaşım olan Brandon, verandaya çıktı. Artık babam gibi giyinmişti: lacivert palto ve çizme. Gazeteciyken giydiği haki pantolon ve polo gömleklerden çok uzak bir görüntüydü.

"Söylentilerden senin kasabada olduğunu duydum ve gelip kendim görmek istedim." Gülümsedi. "Hatırladığımdan daha da güzelsin."

"Teşekkür ederim."

"Sen, şey..." Durdu. "Asla konuşmayacağımız anlaşmayı yerine getirmek için mi eve döndün?"

"Aslında, geri geldim çünkü..."

"Annem artık uğrayabileceğimizi söyledi." Nicholas, özel yapım siyah paltosunu giyerek verandaya geldi. "Ona yolda olduğumuzu söyledim."

Brandon'a, sonra bana baktı. "Bir şeyi bölüyor muyum?"

"Hayır." Ayağa kalktım ve atkımı düzelttim. "Nicholas, bu Brandon. Brandon, bu Nicholas. O benim erkek arkadaşım."

"Nişanlım."

"Nicholas..." diye uyardım. "May teyzemin söylediklerini hatırla..." Sözlerini geri almadı.

"Biriyle görüştüğünü bilmiyordum." Brandon sahte bir gülümseme takındı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Nicholas. Ben Brandon."

"Brandon Forest mı?"

"Evet." Başını salladı. "Sen Nicholas Saint misin? Şaka yapıyorum..." "Benim."

"Ne?" Brandon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Jenna, ciddi misin? Bana şikayet ettiğin o pislik mi?"

"Muhtemelen." Nicholas gülümsedi. "Ama işler değişir."

"O kadar değişeceklerini sanmıyorum..."

"Bu sevimli beyefendi kim?" Bay Reaves, yine mükemmel bir zamanlamayla ortaya çıktı. "Sizinle henüz tanışma şerefine nail olamadım."

"Önümüzdeki birkaç gün beni çok sık göreceksiniz." Brandon bana kötü bir bakış attı. "Garanti ederim..."



Jenna'yı eski erkek arkadaşıyla gördükten sonra hala öfkeliydim ve o da benim öfkemi hissetmiş olmalıydı, çünkü kilometrelerce yol boyunca tek kelime etmedi.

Artık onun değilsin. Benimsin...

Yolun yarısına geldiğimizde Jenna sonunda konuştu: "Annenin evine varana kadar sabırsızlanıyorum. Umarım tatil sezonunda senin kadar gerçeklerden kopuk değildir ve biraz daha normal davranır."

"Benim gerçeklerden kopuk olduğumu düşündüğüne inanamıyorum, tatlım."

"Oh. *Tatlım.*" O da bana aynı kelimeyi geri attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bence biraz gerçeklerden kopuksun," diye arka koltuktan Bay Reaves lafa karıştı. "Yani, şoförünün şoförü var ve benzin pompalayan adama yüz dolar bahşiş verdin. Bu biraz gerçeklerden kopukluk."

"Çok teşekkür ederim, Bay Reaves."

"Rica ederim. Ben bunun için buradayım, değil mi?"

Yine gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum. Bu adam ortamı okumayı hiç bilmiyordu.

"Peki, müstakbel Bayan Saint," dedi. "O sürerken, bana kocanızla ilgili en sevdiğiniz beş şeyi söyler misiniz?"

Onun röportajlarından veya dergilerden öğrenemeyeceğim şeyler mi?"

"Röportajlarında çoğu şeyi uyduruyor zaten," dedi kadın. "Hepsi imajı için önceden hazırlanmış şeyler."

Ona sert bir bakış attım, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. "Bu doğru mu, Bay Saint?"

"Şu anda sorularınızı karıma sormalısınız." Şeridi değiştirdim. "Eğer bir sorun varsa, düzeltirim."

"Haklısınız." Boğazını temizledi. "Peki, Bayan Saint, onun hakkında sevdiğiniz beş şey nedir?"

"Tüm çalışanlarının isimlerini bilir," dedi. "Ve koridorda gördüğü herkese isimleriyle selam vermesi çok sevimli."

"Bu sadece bir tane sayılır..."

"İki," dedi. "En sevdiği yemeğin fettuccine Alfredo olduğunu yemin ediyor, çünkü şefinin en sevdiği yemek bu, ama aslında değil. En sevdiği yemek basit bir çizburger, ama şefini kırmak istemediği için bunu itiraf etmiyor."

Ona baktım, bunu bildiğine şaşırmıştım. Fark etmiş olmasına... "Üç olarak, benim doğum günümü hatırlamıyormuş gibi davranıyor, ama her çalışma programında doğum günüm tatil olarak işaretlenir ve o hafta sonu benim ekibimin de izinli olmasını sağlar."

Senin dışında çalışanlarımdan hiçbiri için bunu yapmıyorum...

"Dördüncü..." Bir saniye tereddüt etti, trafik ışıklarına yaklaşırken gözleri bir an benimkilerle buluştu. "Bazen beni rahatsız eden şeyleri, bunların arkasında kesinlikle kendisinin olduğunu hiç söylemeden halletme şeklini seviyorum."

"Peki beş?"

"Tatillerde ofisimizi süslemeyi seviyor," dedi. "Bu çok hoş."

"Bunu herkes biliyor, Bayan Saint. Turistler ve yabancılar sürekli lobide fotoğraf çekmek için içeri giriyorlar."

"Herkes Noel'i bilir," dedi. "Her tatilde ofisimi süslüyor, çünkü annem hayattayken bunu yapardı, o yüzden..."

"Anlıyorum." Adam başını salladı. "Peki o zaman. Bu çok güzel, şimdilik bu kadar."
Teşekkür ederim...



Otuz dakika sonra

Annemin uzun araba yoluna girdim ve tatil dekorasyonunun tek bir parçası bile görünmemesine şaşırdım.

Ama yine de, genellikle bunu yapmak için özel çaba sarf eden babamdı ve annemin geçmişte tuttuğu dekoratör, babamın yaptığı dekorasyonlara hiç yaklaşıyor.

Jenna'nın kapısını açarak, arabadan inmesine yardım ettim ve avucumu beline koydum.

Onu veranda merdivenlerinden yukarı çıkardım, Bay Reaves hemen arkamdaydı. Sonra nefesimi bıraktım ve kapı zilini çaldım.

"Kim o?" diye derin bir ses bağırdı. "Kapıda biri var!" diye başka bir ses duyuldu.

Bu evi satıp bana haber vermeden taşındı mı?

Telefonumu çıkarıp onu aramadan önce, kapı açıldı ve o, sütyen ve külot gibi görünen çok kısa şorttan başka bir şey giymeden kapıyı açtı.

Tanrım... "Duştan yeni çıkmışsan, giyinene kadar bekleyebiliriz."

"Duştan çıktıktan sonra giydiğim kıyafet bu mu sanıyorsun?" diye gülerek beni kendine çekip kucakladı. "Bunlar benim özgürlük kıyafetlerim."

"O zaman mahkum versiyonunu giymeni bekleyeceğiz..." Onu kucakladıktan sonra geri çekildim.

"Burada kim var bakalım?" Jenna'ya baktı. "O çok güzel, evlat!"

"Bu Jenna, nişanlım."

"Jenna'yı tanıyorum." Dudaklarını ısırđı. "Senin adına Jenna ile sürekli konuşuyorum. Bu Jenna, o Jenna mı? Asistanın gibi mi?"

"Aynen öyle." Jenna gülümsedi ve elini uzattı. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Saint."

"Yüz yüze demek istiyorsun." Elini sıktı ve göz kırptı. "Kendi oğlumla konuştuğumdan çok daha fazla seninle konuşuyorum. Bunu biliyorsun."

"Ben de tanıştırmak istiyorum." Bay Reaves aramızdan geçerek elini uzattı. "Bu gezide onların üçüncü tekerleğı benim. Bir şirketten geliyorum."

"Miras için." Annem onu bir kitap gibi okudu. "Değil mi?" "Evet, hanımefendi."

"Eh, hepimiz mükemmel olamayız." Ona elini uzattı ve bizi içeriye davet etti. "Şimdi, endişelenmeyin. Tadilatın ortasındayım."

Ne oluyor lan...

Önümdeki Twilight Zone saçmalığına takıldım.

Mobilya yoktu. Tek bir ev aleti bile yoktu. Duvarlarda halı ya da tablo yoktu.

Sadece kum vardı. Her yerde, odadan odaya uzanan kum.

"Lütfen ayakkabılarınızı çıkarın," dedi. "Evimin alanımı kirletmek istemiyorum."

"Hala senin için tuttuğum psikiyatristle konuşuyor musun?" diye sordum. "Bu saçmalığı biliyor mu?"

"Bakın kim geldi!" Bana cevap vermeden aceleyle uzaklaştı ve grizzly ayısı gibi kıllı göğsü olan bir adamın kollarına atladı.

Onun şortu kadınınkinden bile daha kısaydı...

"Vay canına, Nicholas Saint." Bana el salladı. "Gerçek hayattaki bir multimilyoner. İnanılmaz."

"Aynen öyle." Başka bir adam, manken gibi yağlanmış göğsü olan bir adam, odaya girip onu dudaklarından öptü. "Seninle tanışmak için can atıyorduk."

Bu da ne lan?

Kapının yanında nöbet tutarken, Jenna ile birlikte kaçıp Bay Reaves'i burada bırakmalı mıyız diye tartışıyorduk.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla gülümsüyordu.

"Ee?" Annem ayının sırtından atladı ve bir yerlerden bir tepsi yemek aldı. "Tatil neşesine bizimle katılacak mısın?"

"Tabii." Jenna başını salladı ve Bay Reaves'in peşinden gelerek yanımıza geldi.

Bir iç çekmeyi engelledim ve ayakkabılarımı çıkardım.

Yiyeceklerin etrafında onlara katıldım — bir sürü turta, güveç ve kesinlikle dokunmayacağım bir tür et — ve erkeklerden birinin bana oturmam için bir havlu vermesine izin verdim.

Telefonumu çıkarıp e-postalarımı kontrol etmek istedim, ama aniden hep birlikte "Oh hayır, oh hayır" demeye başladılar.

"Sizin neyiniz var böyle?" diye sordum.

"Burada telefon kullanmak yasak." Annem başını salladı. "İnternet kötüdür, cep telefonlarımızı oluşturan çoğu bileşen de öyle."

"Malzemeler mi?"

"Evet, dostum," dedi Grizzly Man. "Tüm o plastik, metal ve madenlerden çıkarılan kobalt. Bunlar zihnine, sistemine girer ve farkına bile varmadan yürüyen bir robot haline gelirsin."

"Evet, sanırım bunu bir yerde okumuştum." Bay Reaves başını salladı. "Sen kullandığın şeysin."

"Aynen öyle," diye onayladı Grizzly Man.

"Maddi varlıklar zayıflar içindir." Annem bir mum yaktı. "İnsanlar yıllarca bizim şu anda sahip olduğumuz modern kolaylıklar olmadan yaşadılar ve ben bu yeni yaşam tarzını bulduğum için çok minnettarım."

"Anne, bunu sana söylemek istemezdim, ama bu yeni yaşam tarzı bir tarikat."

"Şşşş!" Başını salladı. "Burada 'k' harfi ile başlayan kelime kullanmak yasak."

Kesinlikle psikiyatristini arayacağım...

"Burada izin verilen tek c-kelimesi 'celestial'dır," dedi, erkekleri işaret ederek. "Bunlar senin göksel babaların."

Hayır, hayatta değiller...

"Tam da arkadaşlığa ihtiyacım olduğunda bana geldiler ve ruhumun ve bedenimin kederin ötesinde zevk alabileceği tüm yolları öğrettiler."

"Senin seks hayatınla ilgilenmiyorum anne."

"Bu seksle ilgili değil. Bundan çok daha fazlası..." Elini sallayarak bunun kesinlikle bir tarikat olduğunu doğruladı. "Bu var olmakla ilgili ve bir gün, hayatın paradan ve işten daha fazlası olduğunu fark ettiğinde, sen de bunu göreceksin."

Jenna, Celestial Dad #2 bacaklarını açarak sanki bizim önümüzde mastürbasyon yapacakmış gibi görünürken nazikçe gülümsedi; neyse ki, sadece külotunu çekmişti.

"Jenna, ailesinin ev yapımı şarabından biraz getirmiş." Onun evinden ayrılmadan önce çantasına koyduğunu hatırladım. "Onu getirip isek sorun olur mu?"

"şarap harika olur," dediler  bir ağızdan ve ben Jenna'nın elini tutup onu kumdan kaldırarak n kapiya doğru çektim.

"antamın sağ tarafında," dedi, yalnız kaldığımızda.

"Anlaşıldı." Onu yakaladım ve fısıldayarak, "Akşam yemeğini atlayıp buradan siktir olup gidelim mi?" dedim.

"Bu sana kalmış," dedi. "Senin ailen."

"Dürüst ol," dedim. "On üzerinden, on en yüksek olmak üzere, buradan ne kadar ayrılmak istiyorsun?"

"Yirmi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"On beş dakika sonra öksürük numarası yap," dedim. "İş yerinde benden kaçmak için yaptığın yarım yamalak numara değil, iyi olanlardan."

Gülümsedi. "Tamam."

"Siz ikiniz bedenlerinizin ne kadar uyumlu olduğunu hiç fark ettiniz mi?" Göksel Baba #1 kapıdan sordu. "Eminim ikinizin seks hayatı bu dünyadan değil, değil mi?"

"Beş dakika olsun," diye fısıldadı Nicholas sert bir sesle. "Lütfen..."

13B

JENNA



"Unutma, tatlım." Nicholas'ın annesi, biz ön kapının yanında dururken poliamori kartlarından birini ceketimin cebine koydu. "Oğlumun, hayatının geri kalanında tek bir kişiye bağlı kalman gerektiğine seni ikna etmesine izin verme."

"Tamam." Başımı salladım.

"Beni yanlış anlama," dedi, hala fısıldayarak. "Onun babasına deli gibi aşıkım ve keşke sonsuza kadar birlikte olabilseydik, ama... Başka kimseye yıllarca sürecektir yalnızlık ve acıyı yaşatmaya cesaret edemem."

"Ben..." Dudaklarımı ısırdım. Bu, bir şey söylemekten daha iyiydi.

"Kalbini ve vajinayı nefes almasına izin vermelisin." Omzuma hafifçe vurdu. "Şimdi, miras parasının bir kısmını seninle paylaşmasını sağla, çünkü eminim ki evlenmesinin tek nedeni budur."

"Jenna'ya aşık olduğum için evleniyorum." Nicholas aniden arkamızda belirdi. "Yine de iyi denemeydi."

Sözleri ağzından çıktığında doğru gibi geldi, ama yakınlarda bir fincan çay içen Bay Reaves'i gördüm.

Tabii ki...

"Tamam, peki..." Ona sıkıca sarıldı. "Bir haftadan fazla sana katlanabilmesi için o da seni sevmeli, çünkü milyonlar bana yetmezdi."

"Ben de seni seviyorum anne."

"Seni seviyoruz oğlum."

"Biz de seni seviyoruz, oğlum!" "Evet, seni seviyoruz, Nicholas!" "Seni seviyorum, oğlum!"

Babaları, üvey babaları, ruh ikizleri mi? İçeriden bağıryorlardı. O ise onlara bakmadan görmezden geldi.

Bunun yerine, kolunu koluma taktı ve arkasına bakmadan beni arabaya götürdü.

Benim güvenli bir şekilde arabaya bindiğimden emin olduktan sonra, emniyet kemerini taktı ve direksiyonun başına geçti.

"Tamam, neden anneni başlangıçta durağa dahil etmediğini anlayabiliyorum." Bay Reaves arka koltuğa geçti. "Ben de nişanlın gibi basit bir şeyi sakladığını düşünüyordum, ama vay canına. Ben de annem çok eşlilikle ilgileniyor olsaydı onun evine uğramak istemezdim. Bu konuda çok ciddi, değil mi?"

Nicholas çenesini sıktı ve arabayı geri vitese aldı.

"Yola çıkmadan önce, içeri girip birkaç dilim elmalı turta alabilir miyim?" diye sordu.

Nicholas iç geçirdi.

"Eğer sorun olmazsa, gelecekteki babalarınıza da sıcak çikolata rica etmek istiyorum." O, başını aramıza sokarak öne doğru eğildi. "Böylece, Jenna'nın ailesinin evine dönerken, bu nişan hakkında birkaç soru daha sorarken bir şeyler atıştırabilirim."

"Sanırım sorun olmaz," dedim ona, Nicholas'ın elimi sıktığını hissederek.

"Emin misin?" diye sordu. "Ben de biraz alacaktım ama..." "Git hadi," diye fısıldadı Nicholas. "Çabuk ol."

"Tamam, teşekkürler!" Arabadan fırladı ve veranda merdivenlerinden yukarı koştu.

İçeri girer girmez Nicholas elimi ağzına götürüp öptü ve içimi bir sıcaklık dalgası kapladı.

"Teşekkür ederim,"
dedi. "Ne için?"

"İki şey için," dedi, elime bir öpücük daha kondurarak. "Annemin, şimdiye kadar gördüğüm en acı verici yas sürecini yaşadığı için onu yargılamadığın için." Bir an durdu. "Ve bana iki saatten az bir sürede oradan kaçmak için mükemmel bir bahane verdiğin için."

Gülümsedim. "Ben olsaydım sen de aynısını yapardın."

"Hayır, on beş dakika içinde bizi oradan çıkarabilirdim." Onun kahkahası benim gülümsememi sürdürdü. "Ama elimden geleni yapacağım."

Bana baktı, sanki beni öpecekmiş gibi eğildi -gerçekten- ama arka kapı aniden açıldı ve pişmiş elma kokusu arabayı doldurdu.

"Sıkı durun, aşk kuşları." Bay Reaves emniyet kemerini bağladı. "Ben yokken yapın bunu. Bu arada, Jenna ile birlikte yaptığınız en sevdiğiniz seyahati anlatın bana, Bay Saint."

"Bu..." Boğazını temizlemeden önce mırıldandı. "Bir yıl önce, Miami'deydi."

Benim onun ve Laura için yazdığım hikayeyi anlatıp, sonra birlikte yaptığımız gerçek bir seyahate geçti.

Ve kalbimin aptal bir kısmı, onun hala rol yapıp yapmadığını merak ediyordu...



O GECE, misafir yatağında yatarken tavana bakıyordum, Nicholas ise yerde yatıyordu.

Döndüğümüzden beri tek kelime etmemişti, tavandan bir şey almak için yardıma ihtiyacı olan teyzelerimden birine "Tabii, sana yardım ederim" demesi dışında.

"Uyanık mısın?" diye
sordum. "Uyanığım."

"Yakında uyumayı düşünüyor musun?"

"Konuşmayarak bana izin verirsen." Alçak bir kahkaha attı.

"Bunu yapmayı planlıyor musun?"

"Sana bir teklifte bulunacaktım," dedim. "İstersen benimle buraya, yatağa gelebilirsin."

"Ben almayayım."

Oturup gece lambasını yaktım. "Bay Reaves'in sana 'aşk hikayemizi' özetletmesi yüzünden hâlâ ona kızgın mısın?"

"Hayır. Onu saatler önce unuttum." "O zaman benim yaptığım bir şeye mi kızgınsın?"

"Evet. Sikimi taş gibi sertleştirip, bununla ilgili bir şey yapmam için beni davet etmediğin için." Sırıtarak, "Lanet ışığı kapat ve yat" dedi.

"Bekle... Ya seni bunun için bir şey yapmaya davet etsem?"

"Yine de ışığı kapatıp uyu derdim," dedi. "Saat sabahın dördü ve seninle işimi yarıya bile bitirmem öğlene kadar sürer."

Yüzüm kızardı. "Şey... evet, yani..." "İyi geceler, Jenna."

"İyi geceler."



Babamın bahçesi tatil coşkusuyla ısıllı parlıyordu: çıplak dallara sarılmış beyaz ışıklar, çitlerin arasına yerleştirilmiş devasa süsler ve verandanın yanında *"Tatil için kimler evde?"* yazan parlak bir tabela.

Yola adımımı attığımda hızımı yavaşlattım, bu yıl neredeyse kaçıracağım için içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

"Jenna" süsünü aile ağacına asarken, biramı aldım ve diğerlerinin yerleştirilmiş hallerini hayranlıkla seyrettim.

"Ee... eve dönmek nasıl bir duygu, Jenna?" Brandon köşeyi döndü ve midem düğümlendi.

Noel gününe kadar gelmemesini umuyordum ve o zaman bile, bir tabak alıp selam verip gitmesini umuyordum.

"İyi hissediyorum, Brandon," dedim. "Sen nasılsın?"

"Oldukça iyiyim, ama şu anda kafam karışık..."

Nedenini sormayı reddederek başka yere baktım.

"Şimdi anlıyorum." Önüme geçti. "Büyük şehir hayatı nasıl?"

"Harika." Gülümsedim. "Durmaksızın çalışıyorum ama şikayet edemem."

"O zaman lafı dolandırmayalım. Cidden o adamla mı ı
birliktesin?" Sesini alçaltarak konuştu. "Nicholas Saint, patronunla
mı?"

"Evet." İçkimi yudumladım ve başımı salladım; Bay Reaves'in
etrafta dolaşıp, ortaya çıkıp not almaya hazır olup olmadığından
emin değildim.

"Sana iyi davranıyor mu?"

"Evet."

"Eskisi kadar mı?"

"Ben..." Başımı eğdim. "Biz yıllar önce ayrıldık, Brandon."

"Ama kötü ayrılmadık." Bana baktı. "Sadece işlerimiz ve
hayallerimiz farklıydı."

"Yine de ayrıldık."

"Soruma cevap ver."

"Ne olduğunu
unuttum."

"Patronun ve erkek arkadaşın sana benim eskiden davrandığım
kadar iyi davranıyor mu?" "Evet. Daha iyi."

"Nasıl yani?"

"Seni ilgilendirmez." İçeri girmeye başladım, ama o kolumu
tuttu, cildimi diken diken edecek kadar sıkı bir şekilde, ve beni
döndürdü.

"Katılmıyorum." Sesini alçaltarak konuştu. "Tatil nişan
anlaşmamız var ve bunu dört ay önce konuşmuştuk, hatırladın mı?"
Cevabımı beklemedi.

"Eğer ikimiz de otuz yaşına kadar evlenmezsek, birbirimizle
evleneceğiz," dedi. "Birkaç ay önce bekardın ve May teyzenin senin
nişanlandığını söylediğini duydum..."

Midem düğüm düğüm oldu. "Brandon..."

"En son konuştuğumuzda bu adamdan *nefret* ettiğini
söylemiştin, ondan önceki her seferinde de onun sana ne kadar kötü
bir patron olduğunu anlatıyordun."

"O berbat bir patron."

"Ama hayatının geri kalanını onunla geçirmek isteyecek kadar
iyi biri mi?" Alaycı bir şekilde güldü. "Hadi ama Jenna. Beni de oyuna
dahil et. Bu onun için bir oyun, değil mi?"

"Hayır." Bardağımı masaya koydum. "Beklenmedik bir
şekilde oldu. Ona aşık oldum, hepsi bu."

"Yani, mirasını tamamlama şartı ile almasıyla hiçbir ilgisi yok mu?"
Bunu nereden biliyorsun? Yutkundum. "Hayır."

"Bana biraz daha ikna edici bir şekilde söyle, o zaman bunu kabul etmeyi düşünebilirim."

"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Eğer şu anda sana sahip olamama sebebim oysa, evet." Gözleri soğuktu. "Eskiden çok iyi bir gazeteci olduğumu biliyorsun, Jenna. Bana bir şey yapmaya kalkışmamalısın..."

"Kimse seni kandırmıyor, Brandon. Senin fikrin önemsiz." Onu itip eve geri döndüm.

Oturma odasında, en küçük kuzenlerim Nicholas'ı merdiven olarak kullanarak tavan vantilatörünün üstüne saklanan gizli elfe ulaşmaya çalışıyorlardı.

"Nicholas?" diye fısıldadım. "Nicholas?"

"Bekle," dedi, son çocuğun sırtından inmesini beklerken. "Ne oluyor?"

"Özel olarak konuşmamız lazım," dedim. "Hemen."

" zaman zamanı Gerçek ya da Fiction, herkese!" Üvey Üvey annem duyurdu. "Noel Arifesi Özel!"

"Nicholas ve ben hemen gelip oynayacağız," dedim. "Bize bir tur ayırın."

"Öyle bir şey yapmayacağım." Alaycı bir şekilde dedi. "Kıçını yemek masasına koy ve herkesle birlikte birinci turu oyna."

Nicholas gülümsedi ve elimi tutarak beni yemek masasına çekti.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyordu?" diye fısıldadı, diğer aile üyeleri yerlerini alırken.

"Konu şu ki..."

"Kuzen Jenna ve erkek arkadaşı hile yapıyorlar!" Hiçbir şeyi gözden kaçırmayan yedi yaşındaki kuzenim Elizabeth çığlık attı. "Konuşmamaları gerekiyor!"

"Aynen öyle." Üvey annem gülümsedi ve kartları masaya koydu. "Sen daha iyi bilirsin, Jenna."

"Sen de biliyorsun." Brandon, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle karşımda oturdu. "Aldatmak yok."

Tamam, beni şimdi öldürün...

"Yeni arkadaşımız Nicholas'a oyunun nasıl oynandığını açıklamak isteyen var mı?" diye sordu babam.

"Evet." Oturdum. "Dışarıda ona bir dakika açıklayabilirim."

"Bu oyunun nasıl oynandığını tekrar hatırlamam gerek," dedi Brandon. "İkimize de anlat."

Gözlerimi devirdim, ama açıklamaya fırsat bulamadan Elizabeth arabulucu olmaya karar verdi.

"Birbirimiz hakkında gerçek mi yalan mı soruları soruyoruz ve çok hızlı cevap vermelisin."

"Ah!" Üvey annem küçük parmağını öptü. "Bekleyin, millet. Ben bandaj alırken siz küçük sohbetler yapın. Elizabeth, hile yapmıyorlar mı diye göz kulak ol."

Elizabeth başını salladı ve masadaki herkese baktı. Herkes güldü.

Ben hariç.

Hâlâ gergindim.

"Peki, soru, Nicholas. Sana böyle hitap edebilirim, değil mi?" "Sadece tatillerde."

"Komik. Jenna'nın birlikte olmak istediğin kişi olduğunu nasıl anladığını bize anlatır mısınız?" diye sordu Brandon. "Yani... o yıllardır senin için çalışıyordu ve siz de yakın zamanda çıkmaya başladınız, değil mi?"

"Bu birden fazla soru." Nicholas, titremeyen bacağıma elini koyarak beni sakinleştirdi ve devam etti. "Jenna yıllarca benim için çalıştı, ama bizim bir çift olmamızın hikayesi biraz uzun."

"Sanırım bugün hepimizin iyi hissettiren bir hikayeye ihtiyacı var." Brandon sandalyesine yaslandı. "Buna karşı çıkan var mı?"

"Hayır, çok merak ediyorum." "Ben de."

"Evet, acele etme."

Brandon gözlerini devirdi.

"Tamam, geri döndüm." Üvey annem gülümsedi. "Nicholas'a örnek olarak birkaç ısınma alıştırması yapalım. Bu yıl Noel'de akşam yemeğinde yiyeceğimiz her şey yüzde yüz ev yapımı."

"Yalan," masadaki herkes aynı anda söyledi.

"Tamam, çok kolay." O güldü. "Peki, Noel ağacının altında Jenna için tam olarak beş hediye var." Elizabeth bunu söylemeden önce ağzını kapattı ve ona bir kart uzattı. "Yaz şunu. Sonra Brandon'la devam edebiliriz, sadece ısınma olarak."

"Seve seve." Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Jenna sadece patronuyla çıkmıyor ya da yatmıyor," diye tısladı Brandon. "Görünüşe göre gizlice nişanlanmışlar ve damadın iyiliği için, umarım çok iyi bir evlilik sözleşmesi yapılmıştır."

Odadaki herkes aynı anda nefesini tuttu ve Nicholas kalemini bıraktı.

"Bu yorumunu beş saniye içinde geri almanı şiddetle tavsiye ederim," diye uyardı Nicholas.

"Hangi kısmı?" Brandon çılgına dönmüş gibiydi. "Çalışanlarından biriyle yattığını itiraf ettiğin kısım mı, yoksa altın avcısı biriyle evlenmemen konusunda seni uyardığım kısım mı?"

"İkisi de."

"Peki, o zaman gerçeği söyleyeceğim." Brandon'ın gözleri buz gibi soğudu. "Bu gerçek bir nişan değil. Bu bir sahtekarlık, mirasını alması için ayarlanmış bir tuzak. Zaten çok zengin, ama mirası ele geçirmeden 'milyarder' statüsüne ulaşamaz ve bunu yapmak için evlenmesi gerekiyor."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, söylediği diğer her şeyi bastırıyordu.

Bay Reaves'in ağzı açık kaldı.

"Kişisel bir şey değil," dedi. "Ama her sahte iddiayı kontrol etmek zorundayım."

"Yeter, Brandon. Yeter artık." Babam masadan kalktı. "Kimse kızım ve müstakbel damadım hakkında bu şekilde konuşamaz."

"Ama Bay Dawson, dinleyin..."

"Dinlemeye değer bir şey söylemiyorsunuz." Derin sesi odayı sessizliğe boğdu, o kadar ki Brandon geriye yaslandı.

"Bu kimseyi ilgilendirmez," diye devam etti babam, bana bakarak, "ama Bay Saint arayıp benden izin istedi. Hatta geçen hafta sonu buraya uçup

buraya uçu ve gerçek bir erkek gibi şahsen elimi sıktı. Ben de gururla ona onayımı verdim ve onlar duyurmaya hazır olana kadar bunu sürpriz olarak saklayacağımı söyledim."

"Jenna nişanlandı mı?" "Gerçekten mi?" "Neden bize bir şey söylemedi?" kuzenlerim mırıldandı.

"Bu gerçek değil, efendim," diye ısrar etti Brandon. "Kanıtlayabilirim."

"Ne demek gerçek değil?" "Ne diyor?" "Neden nişanlarını sahte yapsınlar ki?"

"Bence bu akşam yemeğinde hakkından çok daha fazla zaman harcadın." Babam kollarını kavuşturdu. "Gitmelisin ve Jenna'nın kendini geliştirip hayatına devam ettiğini kabullenmelisin."

"Siktir git," diye tısladı ve sonra Nicholas'ı işaret etti. "Sen de Jenna'yı mirasını almak için kullandığın için siktir git."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Oh, sen de, Jenna. Beni kandırdığın için siktir git sen de..." Cümlesi Nicholas'ın yumruğuyla sona erdi ve farkına varmadan Nicholas, babam, amcalarım ve kuzenlerim sırayla onu dövmeye başladılar.

Bizi ifşa etmesinden dolayı bunalmış bir halde, masadan uzaklaştım ve koridora doğru yürüdüm.

"Peki, o zaman..." Bay Reaves, elinde yarısı yenmiş bir şeker kamışı ile önüme çıktı. "Az önce gördüklerim hakkında ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, Bayan Saint."

"Bana Bayan Dawson diyebilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "Kişisel bir şey değil, ama her sahte iddiayı kontrol etmek zorundayım, mirası için ne kadar saçma gelse de."

"Biliyorum," dedim. "Lütfen yolumdan çekilir misiniz?"

"Ama..."

"Hemen." Ona sert bir bakış attım. "Lütfen beni rahat bırakın."

Tek kelime etmeden kenara çekildi ve ben misafir odasına yarı yolda geldiğimde Elizabeth bana doğru koştu.

"Şu anda Brandon'ı gerçekten dövüyorlar." Gülümsedi. "Ben de muşta almaya gidiyorum, aynısını yapacağım!"

"Ne?"

"Onları çıkarmadan önce, nişan doğruysa, kuzen Nicholas'ın sana aldığı yüzüğü bana gösterir misin?"

O artık senin kuzenin olmayacak...

"Tabii." Yüzüğü cebimden çıkardım ve eline verdim.

Koridorun loş ışığında karatlar parıldayınca ağzı açık kaldı.

"Aman Tanrım..."

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Gözlerim yaşlarla doldu. "Ne istersen."

"Bunu Nicholas'a ver, tamam mı?" dedim. "Ona, yolculuğumuzun geri kalanında benim için saklamasını söyle."

"Tamam!" Tek kelime etmeden koşarak uzaklaştı, göğsümdeki parçalanmayı hiç fark etmeden.

OYUN BİTTİ...



Bir gömleği daha valizime tikiştirikken göğsüm hızla inip kalkıyordu, ellerim düşüncelerimden daha hızlı hareket ediyordu. Yanaklarım utançtan hala kızarmıştı ve o masada Nicholas ile benim gerçekten nişanlı olduğumu düşünen kimsenin olmadığını biliyordum, sadece biliyordum.

Hepsi boşunaydı...

Bir çift eşofman altı katlarken, Nicholas odaya girdi ve kapıyı arkasında çarptı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Nicholas yüzü kızararak dedi.

"Her şeyi topluyorum," dedim. "Oyun bitti."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bay Reaves, Brandon'la konuşmak için hastaneye gidiyor," dedim. "Gerçeği öğrenecek ve o zaman bu yolculuk ve tüm bu ayrıntılı oyun tamamen gereksiz hale gelecek."

Ben sütyenlerimi çantaya tikiştirikken o bana baktı.

"Sonra da New York'a dönüp, sen kendini tutamadığın için herkesin konuşma konusu olmanın zevkini yaşayacağım," diye tısladım. "Bu aptalca oyun için tüm iş arkadaşlarımın önünde beni öpmek zorunda kaldın, pardon, neredeyse becermek zorunda kaldın, ve biliyor musun ne mi?

"Hayır." Elimi tuttu ve beni duvara itti. "Anlamıyorum. Şu anda tek bildiğim, senin aklını kaçırmış gibi davrandığın."

"Bay Reaves'in gerçeği bildiğini anlamadığın kısım neresi?"

"Bay Reaves'i hallettim," dedi. "Hastaneye geri dönmeyecek. Benim uçağımla New York'a dönüyor."

"Herkese bizim sahtekar olduğumuzu söylemek için mi?" diye sordum. "Benim azıcık olan itibarımı mahvetmek için mi?"

"Hayır." Sesi keskin çıkmıştı.

"Bundan sonra beni kim işe alacak?" Ona sert bir bakış attım. "Senin için çalışmaya geri dönemem ve Brandon haklıydı. Ailemi piyon gibi kullandın, sırf senin oynamamı istediğin bu aptalca oyunu kaybetmemiz için."

"Tamam, öncelikle," dedi, sesi alçaldı. Aniden kalçalarımı o kadar sıkı kavradı ki nefesim kesildi. "Artık eski erkek arkadaşının adını ağzından çıkmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Nefes alamayacak kadar nefes nefeseydim, başımı salladım.

"Bunu söylemeni istiyorum," diye emretti. "Bir daha onun hakkında konuşmanı istemiyorum..."

"Tamam..."

"Güzel." Cebine uzanıp nişan yüzüğümü çıkardı. Sonra onu sol elime geri taktı ve gözlerinde "cesaretin varsa çıkar" bakışıyla yavaşça aşağı kaydırıldı.

"İkincisi, kimse bir şeyden şüphelenmiyor, belki psikolojik değerlendirme zamanı geçmiş Brandon hariç, yani sen sebepsiz yere panik yapıp eşyalarını topluyorsun. Ve son olarak..."

Kalçalarıyla beni duvara sıkıştırdı. "New York'ta seninle yatmadım. Kendimi çok zor tuttum, ama dürüst olmak gerekirse, seni istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni öylesine uzun ve derin bir öpücükle ele geçirdi ki, dizlerim titredi.

Saçımı topuzundan çekip omuzlarıma düşürdü.

Hâlâ beni öperken, dizini bacaklarımın arasına sıkıştırdı ve nazikçe bacaklarımı ayırdı.

Gözlerimi kapattım, ağzı benimkini yutmaya devam ederken, ama aniden alt dudağımı sertçe ısırıldı.

"Gözlerini aç," diye emretti. "Seni sikerken nasıl göründüğünü görmek istiyorum..."

Onun isteğini yerine getirerek, nefesimi tuttum ve o elini eteğimin altına sokup tek bir hareketle külotumu yırttı. Eteğimin fermuarını ustaca açarak, onu yere düşürdü.

Ağzını boynuma bastırdı, dişlerinin arasında cildimi emerek inlememi engelledi, eli gömleğimin altında dolaşarak sütyenimin kopçasını açtı.

"Bunu süveterinle birlikte çıkar," diye fısıldadı, geriye yaslanarak. "Hemen."

Gömleğimin altını tutup yavaşça başımdan geçirdim, göğüslerimi ona yakından göstererek.

Avuçlarını göğüslerime bastırdıktan sonra sağ meme ucumu ağzına aldı, vücudumdaki her siniri çılgına çevirdi ve neredede olduğumuzu tamamen unutmamı sağladı.

"Bekle, Nicholas," diye fısıldadım, çılgınca. "Biri bizi duyabilir."

"O zaman çılgılık atmamaya çalış." Sol meme ucumu ağzına aldı ve elini bacaklarımın arasına kaydırarak, başparmağıyla şişmiş klitorisimi okşadı; bu, durma niyetinin olmadığını açıkça gösteriyordu.

Benden uzaklaşarak cebinden prezervatif çıkardı, sonra pantolonunun kemerini çözüp yere düşmesine izin verdi.

Külotunun üzerinden penisinin izini gördüğümde nefesimi tuttum. Yıllardır, özel dikim pantolonunun arkasında ne saklı olduğunu hayal etmişim, hatta ne kadar büyük olabileceğini bile hayal etmişim, ama sonunda onu gözümün önünde görmek, hayal ettiklerimi gölgede bıraktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, sırıtarak. Kafamı salladım.

"İyi." Paketi elime sıkıştırdıktan sonra külotunu aşağı indirip penisini ortaya çıkardı. "Her santimini alacağından emin ol..."

Sol elimi tutup, onu üzerine koydu ve benim için ne kadar sertleştğini hissettirdi.

Aniden nefes alamadım.

"Aç ve bana tak, Jenna," diye fısıldadı.

Başımı salladım, ama çok yavaş hareket etmiş olmalıyım, çünkü alçak bir kahkaha attı ve paketi benden alıp kolaylıkla yırttı.

Yavaşça her santimetresini yuvarladı, vurgu yapmak için birkaç saniye aralıklarla durakladı, sanki bana ondan ne kadarını alacağımı gösteriyormuş gibi.

Bitirdiğinde, beni tekrar öptü - bu sefer çok daha yumuşak bir şekilde - ama sonra aniden elimi tuttu ve beni kitaplığın kenarına çekti.

"Geriye yaslan," diye emretti ve zihnimi bunu düşünmeden önce vücudum itaat etti.

Kıçım soğuk tahtaya çarptı ve o, bacaklarımı beline doladıktan sonra yavaşça içime girdi.

"Oh..." İnlemekten kendimi alamadım. "Aman Tanrım..."

"Şşş..." diye uyardı ve içime daha derine girdi. "Kimsenin duymasını istemediğini sanıyordum."

"Ahhh..." Kendimi tutamadım, her santimetre bir öncekinden daha fazlaydı ve sanki bu anı yüksek sesle haykırmamı istiyormuş gibi başparmağını klitorisime sürtüyordu.

Sonunda içime derinlemesine girdiğinde, zevkten gözlerim yaşardı ve çığlık atmam an meselesiydi.

Beni kurtarmak için, içime girip çıkarken ağzımı kapattı, ama ben yine de onun eline karşı deli gibi inliyordum.

Gözlerimle ona yavaşlaması için yalvardım, ama o reddetti. Artık işkence gibi, pervasız bir tempoda hareket ediyordu ve onun seks becerileri hakkında bir şey söylediğime pişman olmama neden oluyordu.

Kitaplık duvara çarptı, beni korkutacak kadar gürültülüydü, ama fazla şüphe uyandırmayacak kadar yumuşaktı.

Nicholas gözlerimin içine bakarken ben de onun gözlerine baktım, her itişinde kalçalarımı onun kalçalarına uydurdum, vücutlarımız her çarpıştığında aramızdaki yılların öfkesinin kaybolduğunu hissettim.

Ancak bu sadece bastırılmış şehvetin serbest bırakılmasıydı.

Daha fazlası gibi hissettim...

"Ben... ben..." Amımın ona karşı zonkladığını hissettim, daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

"Ne?" diye alay etti, elini nazikçe ağzımdan çekerek. "Bu sakin üzerinde boşaldığını görmeme izin mi vereceksin?"

"Evet..."

"Aferin kızım." Aniden hızını yavaşlattı ve bana daha sert bir şekilde girdi, beni hazırlıksız yakaladı ve beni doruğa ulaştırdı.

Sanki ne olacağını biliyormuş gibi, ağzımı kapattı ve boğazımdan çıkan adını bastırdı.

Saniyeler sonra boşaldı ve ikimiz de nefes nefese, birbirimize sarılmış halde kaldık, ikimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışıyorduk.

"İyi misin?" diye sordu. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Yavaşça içimden çıktı ve beni yatağa kaldırdı. Sonra prezervatifi çıkarıp attı.

Yanımda uzanmasını bekliyordum, ama öyle yapmadı.

Bunun yerine, yere düşen pantolonuna doğru yürüdü ve başka bir prezervatif çıkardıktan sonra üzerime çıktı.

"Başlığı tut," diye fısıldadı. "Hemen."

"Ne için?"

"Çünkü." Ellerimi tutup istediği yere koydu. "Beni yerde yatırdığı için seni bu gecenin geri kalanında cezalandıracağım..."

15B

NICHOLAS



Saatler sonra

Jenna bana bakıyordu, cildi hala terden kaygandı, omuzları benim ısırlıklarımla lekelenmişti.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordum.

"Hayır." Yüzündeki ifade her şeyi ele veriyordu, ben de onu üstüme çevirdim.

"Dinliyorum."

"Önemli bir şey değil, Bay..."

"*Nicholas*." Gülümsedim. "Elbette, şu anda bana öyle demen gerektiğini düşünmüyorsun

"Tamam." Kızardı. "Tam olarak ne zaman babamla benimle evlenmen hakkında konuştunuz?"

"Doğru." Kızardı. "Babamla benimle evlenmek konusunda tam olarak ne zaman konuştunuz?"

Donakaldım; bunu hiç beklemiyordum.

Brandon'a ağızımdan kaçırdığım için hala kırık bir çene borçluyum...

"Ne zaman?" diye ısrar etti. "Uçakta ben uyurken mi? Yoksa zaman çizelgesini karıştırmış olabilir mi?"

"Kafasını karıştırmadı." Alnındaki birkaç saç telini eliyle kenara çektim. "Sen benim için son eş adayını, Laura'yı seçerken yaptım. Onun işe yaramayacağını hissettim ve senin işe yarayacağını umdum, bu yüzden..."

“Babanın ne kadar gelenekçi olduğunu bildiğim için, sormaya karar verdim ve cevap almak için oraya gidip geldim. Eğer işe yararsa, harika olurdu. Eğer yaramazsa, aslında hiç evlenme teklif etmediğimi söyleyebilirdim ve kimse farkı anlamazdı.”

"Sana babam hakkında pek bir şey anlattığımı hatırlamıyorum."

"Ama anlattın," dedi. "Ve senin düşündüğünün aksine, söylediğin her şeyi dinliyorum."

"Oh." Bu gece kaçınıcı kez sikimi amına bastırdığımda yavaşça nefes verdi. "Ne olursa olsun, babam senden çok etkilenmiş görünüyor."

"Çoğu insan genelde öyle olur." "Ben değilim."

"Tamam, o zaman." Boynuna bir öpücük kondurdum ve onu bir anda üzerime ittim. "O zaman bunu düzeltelim, olur mu?"



Noel sabahı

Ertesi gün öğleden sonra yatakta tek başıma uyandım, çarşafkar karışmıştı ve oda Nicholas'la yaptıklarımızdan dolayı hâlâ hafifçe ılıktı. Oturduğumda vücudum isyan etti, her hareketim henüz düşünmeye hazır olmadığımı hatırlatıyordu.

Onu bulmak için banyoyu kontrol ettim, olması gereken yerde boşluk olması beni çoktan sinirlendirmişti.

Onu çağıramadan, koridordan onun rahat ve içten kahkahası duyuldu, ardından bize ait olmayan sesler geldi.

Hızlıca duş aldım, bir kazak ve tayt giydim, kendimi sakinleşmeye zorladım ve onun sesini takip ederek oturma odasına gittim.

Sonra kapıda durdum.

Teyzelerim masayı turta ve güveçlerle donatıyordu. Kuzenlerim, açtıkları hediyelerin arasında Nicholas'ı Jenga oyununa çekmişlerdi. Babam ve üvey annem, sanki Noel sabahı tam da böyle olması gerektiği gibi, olan biteni izliyorlardı.

Nicholas yine güldü, kolları sıyrılmış, çoktan oyunun ortasındaydı, çoktan rahatlamıştı. Çoktan uyum sağlamıştı.

Kendime bir kadeh şarap doldurdum ve bir koltuğa çöktüm, odadaki herkesin dakika dakika onun büyüüne biraz daha kapıldığını izledim, sanki bu geçici bir şey değilmiş gibi.

Göğsümdeki baskı dayanılmaz hale gelmeden önce birkaç dakika daha dayandım.

Bardağımı masaya bırakıp balkona çıktım.

Soğuk hava cildime sert ve keskin bir şekilde çarptı. Korkuluğa yaslandım ve nefes almaya odaklandım, içeriden gelen kahkahaların beni takip etmesine izin verdim — Nicholas ile aramızda başlayan her neyse, bunun sınırlı kalmadığının kanıtıydı.

Bu gerçek olamaz.

"Jenna?" Annem arkamdan seslendi. "Neden dışarı çıktın?"

"Sadece biraz ara vermek istedim."

"Harika aileden mi?" diye şaka yaptı.

"Evet. Alınma."

"Alınmadım." Güldü ve korkuluğa yaslandı. "Ben de mola vermem gerekiyordu."

"Neden sana 'anne' demememi söylemedin?"

Kafasını yana eğdi, şaşkın bir ifadeyle.

"Artık sekiz yaşında değilim ve hala gerçek annem var."

"Seni gerçekten rahatsız eden ne, Jenna?" Konuşmamı kesti. "Senin her zaman benim kızım olacağını çok iyi biliyorsun ve annen de bana 'anne' demende bir sorun görmüyor."

"Keşke onunla bu aptalca seyahate hiç çıkmasaydım." "Nişanlın mı?"

"Evet, o. Kararlı davranmalı, hayır demeli ve dairemde şarap, reality şovlar ve Goldfish kartonlarıyla kalmalıydım." Bir an durdum. "Yeni nane aromalı olanı bile var."

"Öyle mi? Onu arıyordum." "*Harika* bir şey."

"Bir dakika, geri dön." Elini salladı. " 'Kararlı davranmalı ve hayır demeliydim' kısmına geri dön. Anlamadım canım."

"Sanırım bu adamı gerçekten seviyorum." Sesim titredi. "Hiç sahte olmayan gerçek duygular gibi."

"Bu iyi bir şey." Gülümsedi. "Senin adına çok mutluyum."

"Başka bir erkeğe bu kadar yakın hissedeceğimi sanmıyorum," dedim. "İstedığimi sandığım geleceği mahvediyor."

"Tamam." Elimdekileri aldı ve güverteye koydu. "Bence yeterince içtin."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordum. "Nicholas'ın benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Onunla evleneceksen, senin için çok önemli olması gerekmez mi?"

"Hayır. Çünkü onunla gerçekten evlenmiyorum. Yani, şimdilik sadece nişanlıyım. Anlamıyor musun?"

Arka kapı açıldığında ellerini havaya kaldırdı. Nicholas elinde bir içkiyle dışarı çıktı ve ikimizi sırayla baktı.

"Diğer tarafa geçeceğim," dedi. "Sadece biraz temiz hava almaya gidiyordum

almak için dışarı çıkmıştım."

"Hayır, zahmet etme." Annesi ona gülümsedi. "Jenna küçük bir kriz geçiriyor ve şu anda sana ihtiyacı var. Akli başına gelene kadar onu içeri sokma. Lütfen."

Beni kucakladıktan sonra içeri girdi.

Nicholas, bardağını bırakıp benim yanıma, korkuluğa geldi.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Gözlerinde yaşlar var." "Onlar kar taneleri."

"Tamam." Parmak uçlarıyla yanaklarımı sildi. "Kar genellikle sıcak değildir."

"Bütün bunlar bittiğinde temiz bir başlangıç istiyorum," dedim. "Yüzde yüz soğuk tavuk, hiçbir şekilde iletişim yok."

"Bu gece ne kadar içtin?"

"Nasılsın" mesajları ya da e-postaları yok, gece yarısı "nasılsın" diye arayan telefonlar yok. Sesim çatladı. "Beni bırak da, gerçekleşmeyecek şeyleri dilemeyi bırakayım, tamam mı?"

Kar etrafımıza yağarken bana baktı, gözlerimde söylediğim sözlerin anlamını arıyordu.

Kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti.

"İçtiğinde genelde bu kadar duygusal olur musun?"

Sesi sakindi, ama eli belimde hafifçe sıkıştı.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Biliyorum," dedi. "Aynı zamanda çok daha dürüstsün, yani... bu sabahki seks senin için hiçbir şey ifade etmedi mi?"

Cevap vermem için ısrar etmek yerine, yüzümü izleyerek bekledi. Cevap vermemek için dilimi ısırdım.

"Hile yapıyorsun," dedi gülümseyerek.

"Söyle bana." Tek kelime etmedim.

"Tamam, Jenna." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ellerini kalçalarımın üzerine kaydırды, yavaş ve kararlı bir şekilde, sanki bunun nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi. "Sanırım bunun cevabını almadan önce dördüncü raunda geçmemiz gerekecek."

"Beşinci raunt olacak..." diye fısıldadım.

"Düzeltilme için teşekkürler." Hafif bir kısıtlama göstererek popoma nazikçe vurdu. "Akşam yemeğinin geri kalanında alkol yok. Ayıldığında önemli şeyleri konuşuruz."

"Bu gece burada mı kalacağız?"

"Hayır, bir otel tutacağız," dedi. "Sen benim adımları söylerken çıgılıklarını bastırmaktan yoruldum."



BİRKAÇ SAAT SONRA, Nicholas tüm hediyelerimi bagaja koydu ve babama sarıldı.

"Seni damadım olarak görmekten mutluluk duyuyorum, Nicholas," dedi ona. "Eminim baban da seninle gurur duyardı."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ocak ayındaki doğum günü geleneğimiz için geri geleceksin, değil mi?"

"Jenna bana bundan hiç bahsetmedi," dedi, pencereden bana bakarak. "Tam olarak nedir bu?"

"Bu ailedeki kadınların çoğu, Jenna dahil, Ocak ayında doğmuştur, bu yüzden genellikle on beşinci gün civarında büyük bir kutlama için bir araya geliriz." Bir süre durdu. "Jenna iş nedeniyle son birkaç kutlamaya katılamadı ve bunun ikiniz için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden gelemesiniz alınmayız."

"Geldiğimizden emin olacağım." Gülümsedi. "Bana söylediğin için teşekkürler." Sanki tartışmaya açık bir konu değilmiş gibi söyledi.

Babam bana bir öpücük gönderdi, sonra geri çekilip Nicholas'ın direksiyona geçmesini izledi.

Nicholas, kapım kapanana kadar bekledi ve sonra arabayı hareket ettirdi. Sokağa çıktığımızda Nicholas bana baktı. "Bana doğum günü olayından hiç bahsetmemiştin, Jenna," dedi.

Pencereden dışarı baktım, nedenini çok iyi biliyordum.

"Sanki bunu yapmama izin verecekmişsin gibi."

"Hakkında bana anlatmak istediğin başka bir şey var mı? Yoksa otele varana kadar bekleyip seni becermek zorunda mıyım?"

"İkincisi."

"Peki." Güldü ve hızını artırdı.



Otoyol trafiğı iki saattir hiç ilerlememişti.

Kar yağmur gibi yağıyordu ve şeritleri umursamadan buzla kaplıyordu, parlak sarı inşaat işaretleri ise kilometrelerce öteden "Tehlikeli Koşullar" uyarılarını yanıp sönüyordu.

Jenna ara sıra bana bakıyor, gözleri donuklaşıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyordu. Ben de bu durumdan tam olarak yararlandım, sessizliğı konuşarak doldurmaya bile çalışmadım.

"İstersen ailenin evine gidebiliriz," dedim. "Otele dönmekten daha hızlı olur muhtemelen."

"Ama muhtemelen seks yapamayız."

"Anlamadım?"

"Ne olacağını bilmiyorum dedim." Yalan söyledi, yüzü kıpkırmızı oldu. "Otele dönmeyi tercih ederim."

"Beklerken 'gerçek mi yalan mı' oyunu oynamak ister misin?" "Önce büyük ödülleri belirlemeliyiz."

"Tamam." Ona gülümsedim. "İkimiz için de oral seks. İlk ben başlayayım." "Bu adil değil."

"Geçen sefer sen önce başladın." Elini tuttum. "Sen gördüğüm en seksi kadınsın."

"Kurgu."

"Kolay gerçek." Gözlerine baktım. "Bunu daha iyi bilmen gerek." "Sen gördüğüm en çirkin erkeksin."

"İnanılmaz bir yalan." Kaşlarımı kaldırdım. "Kaybetmeye mi çalışıyorsun?" "Evet." Ne yapacağını zaten biliyormuş gibi gülümsedi.

O eğilip pantolonumun fermuarını açtı, ama ben onun bileğini tuttum.

"Sanmıyorum," dedim ve arabayı park ettim. "Hile dolu bir oyun kurmanı pek takdir etmiyorum."

"Oral seksi reddediyor musun?"

"Hiç de değil." Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve koltuğuma yaslandım. "Sadece önce seni boşaltana kadar erteliyorum. Orta konsolun üzerinden geç ve yüzüme otur."

"Şimdi mi?" Gözleri büyüdü ve yanakları daha koyu bir kırmızıya döndü. "Ya biri bizi görürse?"

"Camlar renkli Jenna," dedim. "Sana yapacağım şeyi kimse görmeyecek..."

"Otele varana kadar bekleyebilirim."

"Yapamam." Ellerini tutup onu kendime doğru çektim ve kucağıma oturttum. "Yukarı tırman ve yüzüme otur." Her heceyi tek tek telaffuz ettim. "Şimdi."

Kısa bir süre bacaklarını açarak oturdu, sonra onu daha yükseğe çıkardım.

İstediğim kadar hızlı hareket etmediğı için ellerimi elbisesinin altına kaydardım, külotunu yırttım ve yere attım. Ellerimi uyluklarının altına kaydardım ve sonunda ne demek istediğimi anlayana kadar onu biraz kaldırdım.

Yüzüme boşaldığında, avazı çıktığı kadar adımı haykırıyordu, arkamızdan kornalar çalıyordu ve önümüzde nihayet otele gidebileceğimiz boş bir yol vardı.

Ve onunla vakit geçirmek için her türlü niyetim vardı.



Ertesi Sabah

Çantalarım hazırды, fermuarları kapatılmış, kapının yanında bellboyun alması için dizilmişti.

Nicholas pencerenin yanında volta atıyordu, cep telefonu kulağına yapışmış halde, Marshall ile New York'a döndüğümüzde halletmemiz gereken işleri konuşuyorlardı.

Nedenini bilmiyordum ama kalbim sanki bir gecede Nicholas ile aramızdaki bir şey değişmiş gibi ağrıyordu ve onunla birlikte uçakla New York'a gitmek yerine arabayla gitme isteği duyuyordum.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Nicholas. "Yeterli zaman yok."

"Ne demek yeterli zaman yok?" Marshall o kadar yüksek sesle bağırdı ki onu duyabildim. "Lanet olası iyi listesi bonusumu istiyorum, Nicholas!"

"Kim demiş benim iyi listemde olduğunu?" "Öyle olsa iyi olur."

"Bence üç gün bekleyebilirsin." Nicholas gülümsedi. "Jenna ve benim New York'a döndüğümüzde planlarımız var."

Ne? Hiçbir planımız yok ki...

"Evet, planlarınız olduğunu biliyorum." Marshall hoparlörden konuşuyor olabilirdi. "Evliliğinizi iptal ettireceksiniz. Ama lanet olası bir Pazar günü geri döneceğinize göre, ofise gelip bonus çekimi kesebilirsiniz."

"Çarşamba günü görüşürüz, Marshall."

"Çarşamba mı? Nicholas, yemin ederim ki..."

"Salı gününü düşüneneğim." Bana dönerek, "Aslında, seni sonra arayayım. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." dedi.

"Hayır, bekle!"

Telefonu kapattı ve cebine koydu. "Hey..." Kafası karışmış görünüyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece eve dönmeye hazırım."

"Bana gerçeği söyle, Jenna," dedi endişeli bir şekilde. "Çok üzgün görünüyorsun."

"Senin listelerini düşünüyordum." Sözler ağzımdan döküldü.

"Her yıl iyi listesinde yer almayı ne kadar hak ettiğimi."

"Saçmalık, Jenna..."

"Her yıl orada olmayı hak ediyorum."

"Yıllık Noel listende benim isminin yanına 'hiçbir şey' yazdığın için şikayet ettiğimi hiç duydun mu?"

"Bunu görmemen gerekiyordu."

"Gördüğüm gerçeğini değiştirmez."

"Bu..." Başımı salladım. "Demek istediğim bu değildi. Bırak da bitireyim."

"Peki." Hafifçe teslimiyet göstererek ellerini kaldırdı ve devam etmem için işaret etti.

"Senin için o kadar uzun süredir çalışıyorum ki, çoğu yöneticin kadar risk altında olduğumu hissediyorum, ama senden en az desteği alan kişi benim."

Devam etmeden önce zorlukla yutkundum. "Ve genellikle tatilimin geri kalanını keyifle geçirmiş olsam da, bugünden itibaren, bu yılı şimdiye kadarki en kötü Noel yaptın ve seni asla affetmeyeceğim."

"Ne?"

"Asla," dedim, sesimin titrediğini hissederek. "Seni asla affetmeyeceğim."

O bana yaklaşırken nefesimi tuttum.

Sanki fiziksel bir sorunum varmış gibi elini alnıma koydu, sonra gözlerimin içine baktı.

"Sana bir kez daha soracağım, Jenna," dedi. "Senin neyin var? Dün gecedен bu yana ne değişti?"

"Artık seninle aramızdaki ilişkiyi bilemiyorum," diye itiraf ettim, sesim hala titriyordu. "Ve umursamıyormuş gibi davranmaya devam edemem."

"Yani, şehre döndüğümüz anda, değerli mirasını aldığın ve Marshall'a uzun zamandır beklediği ikramiyesini verdiğin anda, bana şirket tarihinin en cömert tazminat paketini vereceksin ve sonra..."

"Dur," dedi sessizce, parmağını ağzıma bastırarak. "Dur."

"Hayır." Başımı salladım. "Henüz bitirmedim."

"Evet, bittin." Başparmağını alt dudağıma sürttü. "Saçma sapan konuşuyorsun. Ayrıca, açıkça, duygularımı incitmeye çalışıyorsun."

"Ne zamandan beri duyguların var?"

"Seni benim için çalışmak üzere işe almam gibi korkunç bir karar verdiğim zamandan beri."

Ne?

Ben düşüncemi tamamlayamadan beni öptü, alt dudağıma nazikçe ısırarak başka bir kelime daha söylememi engelledi.

"Teknik olarak konuşursak," dedi, "benim 'yaramaz ya da uslu' listelerim sana hiç uygulanmadı. Maaşının şirketteki en yüksek maaş olmasını ve tüm rakiplerimden çok daha yüksek olmasını her zaman sağlıyorum."

"Ve son kontrol ettiğimde, her ay zam alıyorsun çünkü daha önce itiraf etmiş olsam da olmasam da... sen benimle çalışmış en inanılmaz kişisin."

"Bunu bana göstermenin harika bir yolunu bulmuşsun." "Konuşmam bitmedi."

Beni tekrar öptü, bu sefer daha derin, daha sert, o kadar ki, tekrar kesmeyi düşünemeyecek kadar nefesim kesildi.

"Ama seni yaramazlar listesine koymamın asıl nedeni, kendime bir not düşmekti," dedi.

"Jenna'yı meşgul tut, çünkü ondan hoşlanıyorsun.

Çünkü benimle meşgul olmasaydı, başka birini bulabilirdi ve ben bunun olmasına izin veremezdim, asla."

"Bunun sana haksızlık olduğunu ve son derece bencilce olduğunu biliyorum," diye itiraf etti. "Ama dürüst olacağım, bu Noel tam olarak neden böyle yaptığımı kesinleştirdi."

Parmak uçlarıyla çenemi yukarı kaldırdığında kalbim bir an durdu.

"Bu gerçekten yaşadığın en kötü Noel mi?" Hayır.

"Evet. Kesinlikle."

"O zaman bunu değiştirmek için ne yapabilirim?"

"İptal işlemini ne zaman yapmak istediğini söyle, böylece kafamda oyun oynayan hayalleri durdurabileyim."

"Ne hayalleri?"

Bunun gerçekten bir anlamı olabileceği...

"Ailem bizim birlikte olduğumuza gerçekten inanıyor ve grup sohbetimizde tek konuştukları şey bu," dedim. "New York'a gelmek için planlar yapıyorlar ve asla gerçekleşmeyecek birçok şey planlıyorlar. Seni *seviyorlar*, Nicholas."

"Sen de öyle."

"Biliyorum..." diye iç geçirdim. "İptal tarihini ne zaman belirlemek istersin?"

"Sanırım bunu planlamalıyız..." Tereddüt etti ve kollarını belime doladı. "Asla. Bence evliliğimizi iptal ettirmemeliyiz."

"Ha?" Beni daha da kendine çektiğinde nefesimi tuttum. "Ne diyorsun sen?"

"Seninle evli kalmak istiyorum, Jenna Dawson," dedi. "Miras almak için değil, seyircilere rol yapmak için değil. Gerçekten istiyorum, hayatımın geri kalanında."

Birkaç kez gözlerimi kırdım, onu yanlış duyduğuma emindim.

"Zaten zamanımın çoğunu seninle geçiriyorum ve bu bana asla yeterli gelmiyor," dedi. "Her gün, bütün gün seninle konuşuyorum ve senin başka biriyle olabileceğini düşünmek bile bana zor geliyor."

"Evlilikler tek eşli olmalıdır, Nicholas..." Onu mantıklı düşünmeye ikna etmeye çalıştım. "Sen yerleşik bir hayat süren biri değilsin..."

"Seninle tanıştığımdan beri pek bir aşk hayatım olmadı, Jenna," dedi. "Son baktığımda, senin de yoktu. Ve bil diye söylüyorum, seni asla aldatmam."

"Başka kimseyi istemiyorum," diye devam etti, ben söylemeden önce bir sonraki kaçış cümlemi yanıtlayarak. "Sen benim müstakbel karımsın ve evlendiğimizde de öyle kalmanı istiyorum, tabii benimle evli kalmayı kabul edersen."

Ona baktım, zihnim dakikada bir mil hızla çalışıyordu, sözler boğazımda düğümlendi.

Sanki kendini hazırlar gibi yavaşça nefes verdi. "Muhtemelen tekrar evlenme teklif etmeliyim, değil mi?"

Ben başımı salladım ve o tek dizinin üzerine çöktü. Sonra elimi tuttu ve göğüs cebinden parlak altın rengi bir zarf çıkardı.

"Jenna Dawson, sana söyleyecek çok şeyim var, ama geçmişimizi düşününce geçmişimizi düşününce, bunun muhtemelen en iyi yol olduğunu düşündüm." Bakışları benimkilerle buluşup, kararlı bir şekilde sabitlendi. "Bana dilek listemin en üstündeki şeyi verme nezaketini gösterir misin?"

"Duruma bağlı." Yanaklarımdan gözyaşları süzülürken başımı salladım. "Bu ayın başlarında yaptığın hatayı düzelterek beni iyi çocuklar listesine alacak mısın?"

"Bunu bana sormaman gerektiğini biliyorsun."

"Cevabım, beni oraya koyup koymayacağına bağlı."

Onun alçak sesli kahkahası midemde kelebekler uçururken, zarfını nazikçe açtı ve kartı bana gösterdi.

Sevgili Jenna Dawson,

Senin iyi mi yoksa yaramaz mı olduğunu belirlemek için
senin yaramaz mı yoksa uslu mu olduğunu belirlemek için...

Sen (hala)
YARAMAZsın.

Ama evet dersen, bu seferlik bir istisna yapabilirim...

Lütfen evet de.

"Evet." O ayağa kalkarken ben güldüm. Beni göğsüne çekip öptü ve bu, benim şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Noel olduğunu kesinleştirdi...

SON

EPILOG

JENNA



On bir ay sonra

Güneş ışığı penthouse pencerelerimizden süzülerek Noel ışıklarının parıltısına ve çam ağacının hafif kokusuna yansıyor.

Yatakta döndüm ve Nicholas'ın orada olmadığını fark ettim.

Şaşkınlıkla bornozumu kapattım, terliklerimi giydim ve koridora çıktım. Elimi, korkulukta yeni sarılmış çelenklerin üzerinde gezdirdim ve gülümsedim, çünkü bu sefer süslemeler sadece görünüş için değildi. Bizim içindi.

Hâlâ gülümserken merdivenlerden aşağı inmeye başladım, ta ki oturma odası görünene kadar. Yüzlerce kırmızı ve yeşil kutunun üst üste yığıldığını görünce birden durdum.

Ne oluyor...

Yığınların arasında zar zor bir yol vardı.

Onların arasından sıkışarak geçtim ve bir teslimat şoförünün kapının yanına son yığını bıraktığını gördüm.

"Mutlu bayramlar, *Bayan Saint*."

Evlendiğim soyadımı duyunca kalbim kıpır kıpır oldu. Bu kelimeler hala yeni geliyordu bana, hem garip hem de mükemmel.

"Mutlu bayramlar."

Bu siparişin ne için olduğunu sormadan, Nicholas arkamdan bana sarıldı.

"Erken kalkmışsın." Boynuma bir öpücük kondurdu ve dilini cildime sürterek, daha fazla ayakta durmayacağımızı açıkça belli etti. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Beni bıraktığında başımı salladım. "Bu kutular ne için?"

"Tüm çalışanlara hediyeler," dedi, "bu yılın yaramaz ve uslu listeleri sayesinde."

"Liste fikrinden vazgeçtiğini söylediğini sanıyordum," dedim. "Sonunda normal bir CEO olacaktın ve maaş çekleriyle ikramiye dağıtacaktın."

"Böyle bir şey demedim." Bana gülümsedi. "Artık benim için çalışmadığın için, seni yine yaramazlar listesine eklemeyi düşündüğümü söylemek beni üzüyor," dedi, gülümsemesi onu ele veriyordu.

"O zaman iki kişilik yer ayır."

"Kendimi oraya koymayacağım," dedi. "Bu, tüm öncülü mahveder."

"Hamileyim," dedim yumuşak bir sesle, elim içgüdüsel olarak karnıma bastırdı.

Gözlerini kırptı.

Bir an için her şey durdu. Etrafımızdaki tek ses, şömineden gelen hafif tıslama ve çıtırtı sesleriydi.

"Noel'de sana söylemeyi planlıyordum, ama artık yaramazlar listesinde olduğumu bildiğime göre, beni oraya koyman için sana iyi bir neden verebilirim." Kutulardan birini aldım. "Devam edeyim mi..."

Cümlemi bitiremeden dudakları dudaklarıma değdi.

"Kaç haftalık?" diye fısıldadı dudaklarıma. "Sadece altı haftalık."

"Bu yıl senin için bir istisna yapacağım." Beni tekrar öptü, burnuzumu çözdü, elleri cildime sıcak ve tanıdık bir şekilde dokundu. "Özellikle benimle geçirdiğin bu yıldan sonra."

"İlk kez iyi çocuklar listesine gireceksin."

"Bu sefer ilk sırada ben olmalıydım, Nicholas."

Gölümsemesi yavaş ve anlamlı hale geldi.

"Göreceğiz," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yılki davranışlarını henüz incelemeyi bitirmedim."

SON — YINE.

Bu baharatlı tatil romantizmini beğendiyseniz, sayfayı çevirip *The Office Holiday'in* ön izlemesine göz atın!

ÖZET



Şirketimizin yıllık Gizli Noel Baba geleneği için patronumun adını çektiğime inanamıyorum...

Şeytanın vücut bulmuş hali olan bu sinir bozucu, kendini beğenmiş piç kurusu bize asla tatil izni vermez ve dürüstçe, onun cömert alternatifine minnettar olmamızı bekler: Ofis Partisi.

Bu, sürpriz bir lüks tatil köyünde iki haftalık, tüm masrafları karşılanan zorunlu bir seyahat — ama yine de günde on iki ila on beş saat çalışmak zorundayız.

Bıktım artık...

Bu yüzden, onun hediyesine hiç çaba harcamadım. Kız kardeşim bana ne hediye ederse etsin, etiketini yırtıp atıyorum, beş dolarlık Amazon hediye kartı ekliyorum ve ona veriyorum.

Kız kardeşim bana bir mesaj gönderene kadar bunun ne kadar kötü bir karar olduğunu fark etmedim.

Georgia: Sana aldığım yepyeni vibratör hakkında neden "LOL" yazmadın? Notumda yazdığı gibi, umarım patronunun yüzünü ilham kaynağı olarak kullanırsın. :-)

Bu yetmezmiş gibi, bu yılki "lüks seyahat" yıllardır kaçındığım memleketimde olacak. Büyükanнемin sahibi olduğu tatil köyünde...

Eğer evren beni bu durumdan kurtarırsa, bir daha asla kimseye hediye vermeyeceğim...

PROLOG

GEÇEN NOEL



ACİL:

West Media İç Memo

Değerli Çalışanlarımız,

Yılbaşı tatili yine kapımızda ve şirketimizin bu dönemde hastalık izni veya tatil izni vermediğini şahsen hatırlatmak isterim.

Bazılarınızın yakın zamanda İnsan Kaynakları departmanına Noel tatili için izin talebinde bulunduğunu gördüğümünden, sizi işe aldığımda söylediğim şeyi tekrarlamak istiyorum:

Aralık ayında "izin günü" diye bir şey yoktur.

Benim Noel tanımım, 14 saatlik bir iş günü ve Ofis Partisi *zorunlu* bir etkinliktir.

Bu kuralların istisnası yoktur, üst düzey yöneticilerim ve ben de dahil.

Seyahat ortağımızın, iki haftalık, tüm masrafları karşılanan iş tatilimizin bu yılki destinasyonunu açıklayacağı hazırlık töreninde sizleri görmek için sabırsızlanıyorum.

Yıllık Gizli Noel Baba geleneği kapsamında iş arkadaşlarınız için
satın aldığınız hediyeleri mutlaka getirin.

Tabii işsiz kalmak istemiyorsanız.

Saygılarımla
Garrett West
West Media International CEO'su

Not: Size sunduğum cömert fırsatlar için çok teşekkür ederim.

~ Eğlence endüstrisi asla uyumaz, biz de öyle. ~

BİR

SAVANNAH



Geçen Noel Punta Cana, Dominik Cumhuriyeti

"Patronunun buna izin verdiğinden emin misin?" Uçağımız iner inmez, küçük kardeşim Georgia emniyet kemerini çözdü. "*Kimseye* tatil izni vermediğini söylediğine yemin edebilirim."

"Mesele de bu zaten," dedim. "Bu seyahati mükemmel planladım. İlk iki gecemizi burada geçirdiğimizde, ofis partisini kaçırdığım için onun bir şey yapması için çok geç olacak. En kötü hava koşulları kıyıya ulaşmış olacak ve tüm uçuşlar iptal edilecek. Özellikle de Teresa'nın kategori dört kasırga olması bekleniyor."

"Pardon, *ne*?" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Kasım ayında kasırga sezonunun bittiğini söylemiştin."

"O zaman bana e-posta göndermeye çalışacaktır, eminim." Konuşmayı kesemiyorum. Bu işten paçayı kurtaracağım düşüncesi beni çok heyecanlandırıyor.

Garrett West'ten uzaklaşmak.

Bu seyahatin planlamasına altı ay önce başladım ve bu sürpriz, sezon dışı kasırga, evrenin bana verdiği Noel hediyesi olmalı. Bu, üç yıl içinde şirkette en hızlı yükselişi gerçekleştirmenin

ve Garrett West'i boğazlayıp öldürme dürtüsüne başarıyla direndiğim için aldığım ödöl.

Onun baş danışmanı olarak, rutinini avucumun içi gibi biliyorum. Şu anda özel uçağıyla Hawaii'ye doğru yol aldığını biliyorum. Koltuğuna yaslanmış, dudaklarında o kendini beğenmiş sırıtışla, en sevdiği marka viskiyi yudumluyor. Birkaç dakika sonra, ona gönderdiğim tüm raporları inceleyecek ve sonra hayatımı çekilmez hale getirmek dışında hiçbir nedeni olmadan bana "şiddetle önerilen değişiklikler" içeren sayfalarca e-posta gönderecek.

"Eminim er ya da geç neden gittiğimi merak edecektir," diyorum gülümseyerek. "Ama bu yıl onun saçma sapan ofis partisiyle bana işkence etmesine izin vermeyeceğim. Uçuşumuz sırasında, sorabileceği her soruya özel bir cevap hazırladım, böylece bir süre yokluğumu fark etmemesi gerekir."

"Bu kasırganın ne kadar kötü olacağı konusunda biraz daha ayrıntı verebilir misin?" diye soruyor Georgia. "Şu anda duymak istediğim şey bu."

"Hiç bu kadar işine takıntılı birisi için çalışmamıştım," diyorum. "Bize konuşma tarzından, sanki bir hastalığı tedavi ediyormuş gibi. Sana daha önce onun 'izin günü' politikasından bahsetmiştim, değil mi?"

"Kasırga, Savannah..." Gözlerini bana diker. "*Kasırgadan* bahsetmeye başla."

"Hafta içi seni deli eden insanlarla Noel Günü'nü kim paylaşmak ister ki?" Kafamı sallıyorum. "Bazılarımız ailemizi görmek için eve gitmekten gerçekten keyif alırız."

"Pes ediyorum." Ayağa kalkar ve başının üstündeki rafta duran çantasını alır. "Açıkçası, sen tatillerde neredeyse hiç eve gelmezsin. Ve dürüst olmak gerekirse, sen de biraz işkoliksin. Mezuniyet törenime dizüstü bilgisayarını getirdiğin için seni hala affetmedim."

"*Acil* bir işi bitirmem gerekiyordu ve sana milyonlarca kez özür diledim."

"İki kez özür diledin."

"Bu, benim Garrett West gibi olduğum anlamına gelmez." Çantamı alıp onu jet köprüsünden takip ediyorum. "İşimi tamamen bir kenara bırakıp mola verebilirim."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, telefonumu kapatıp arka cebime koydum. Sonra saatime alarm kurdum, tekrar açmam gerektiğinde uyanmak için.

İşaretleri takip ederek gümrük alanına doğru yol alıyorum. Görevlilerin pasaportlarımızı kontrol etmesi için yarım saat bekledikten sonra, bagaj alımından valizlerimizi alıp ulaşım alanına yöneliyoruz.

Kısa kollu, çiçek desenli gömlek giymiş bir adam, "*Cennete hoş geldiniz, Savannah ve Georgia Grey!*" yazılı bir tabela tutuyor.

"Günaydın ve Punta Cana'ya hoş geldiniz bayanlar!" diye gülümsüyor. "Ben Emilio, sizi The Excellence Resort'a götürmek için sabırsızlanıyorum. İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Uzaklardan gelen gök gürültüsüyle sözünü kesiyor. Ardından şimşekler çakıyor.

"Lanet olası uçağa geri dönüyorum," diyor Georgia. "Bugün ölmeyi reddediyorum."

"Endişelenmeyin hanımefendi." Emilio, bagajını almak için elini uzattı. "Birkaç dakika içinde tekrar mavi gökyüzüne döneceğiz. Sadece öğleden sonra geç saatlerdeki bir fırtına."

Georgia birkaç saniye tereddüt ettikten sonra çantasını Emilio'ya verir.

Gülümseyerek, siyah SUV'nin arka kapısını açar ve eşyalarımızı dikkatlice yerleştirir.

Yola çıkmadan önce iki şampanya kadehi doldurur ve Georgia'ya çikolatalı çilek tabağı uzatır.

Yolculuk sırasında gözlerimi kapatıp zihnimde hazırlıklarımı tekrar gözden geçiriyorum; her şeyi eksiksiz yaptığımdan emin olmak için.

Sahte doktor raporu verdim. Tamam.

Ekibimin projesinde iki ay önceden hazır olmasını sağladım. Tamam.

Komşuma yarın sabah evimin önüne "Geçmiş olsun Savannah" yazılı balonlar asmasını söyledim. Tamam.

"Oh, hiç de değil, hanımefendi!" Emilio'nun derin kahkahası beni düşüncelerimden kopardı. "Tesisimiz en şiddetli kasırgalara dayanacak şekilde inşa edilmiştir ve bu fırtınanın en şiddetli kısmı bize hiç yaklaşmayacaktır."

Hiç de sakinleşmiş görünmeyen Georgia'ya bakıyorum. Çantasını göğsüne sıkıca bastırmış, sanki dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi ileri geri sallanıyor.

sanki dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi.

"Her şeyi iki kez kontrol ettim," diye fısıldıyorum. "Bir şey olmayacak. Güven bana."

Beni görmezden geliyor ve şoföre hava durumu hakkında sorular sormaya devam ediyor.

Emilio'nun söz verdiği gibi gökyüzü kısa sürede maviye dönüyor ve gri bulutlar dağıldığında, bir sokağın sonuna yaklaşıyoruz.

The Excellence Resort'un devasa ahşap kapısı açılır ve ağzım açık kalır. Önümdeki yemyeşil bitki örtüsü, Manhattan'daki beton ormanından çok uzaktır.

Fotoğraf çekmek için telefonumu açıyorum, ama çekemeden ekranıma bir mesaj geliyor.

Adil olmayan patron (Cevap verme): "Et yiyen hastalık" kaptığını ve Hawaii'ye gelemeyeceğini duydum... Bu doğru mu?

Cevap vermemem gerektiğini, Manhattan'a dönene kadar onu görmezden gelmem gerektiğini biliyorum, ama kendimi tutamıyorum.

Ben: Evet. Hayatımda hissettiğim en kötü acı.

Adil Patron (Cevap Verme): Bunu duyduğuma üzüldüm Bayan Grey. Çok talihsiz bir durum, umarım çabuk iyileşirsiniz.

Ben: İlginiz için çok teşekkür ederim, Bay West. Hawaii'deki "parti"nin bensiz de iyi geçmesini içtenlikle diliyorum. (Bilginiz olsun, katılmayı çok istiyordum. Harika bir tatil köyü gibi görünüyordu!)

Bana üç mesaj daha gönderir, ama ben onları açmam. Bunun yerine, gelen kutumu sessize alıp, geçen manzaraların mümkün olduğunca çok fotoğrafını çekerim.

"Tamam, beni buraya getirdiğin için affedilebilirsin," diyor Georgia. "Burası gerçekten muhteşem."

Şoför tatil köyünün önüne geldiğinde, konsiyerj bizi çiçeklerle karşılıyor.

"Odanızı daha iyi bir odaya yükselttik, Bayan Grey," diyor bana. "Müdürümüz sizi şahsen karşılamak istiyordu, ama selamlarını gönderdi. Bellboy bavullarınızı taşıırken lütfen beni takip edin."

Onu, uzun palmiye ağaçları ve bembeyaz binalardan oluşan bir labirentte takip ediyoruz. İki dakikada bir, parlak mavi havuzlar ve bahçeler bizi karşılıyor, ta ki müstakil bir villaya yaklaşına kadar.

"Bu, tüm tatil köyündeki en iyi süt," diyor, kapıyı açarak ihtişamlı bir dünyayı gözler önüne seriyor.

O, olanakları gösterirken heyecanımı zorlukla bastırabiliyorum.

Özel yüzme havuzu ve okyanus manzarası. Kişisel uşak ve lüks yatak hizmeti. Sınırsız tatlı ve alkollü içecek.

Garrett West yok.

Bize çatıdaki bonus havuzu gösterdikten sonra, Georgia bir şişe şampanya açar ve ben flamingo şamandırasına atlarım.

"Kadeh kaldırmaya ne dersin?" diyor. "İlki senin için."

"Hayır." Bardağıma şampanya doldurmasını bekliyorum. "İlk kadeh zorunlu katılımdan kaçmak için..."



Ertesi sabah, alışkanlıktan saat dörtte yatakta dönüp duruyorum. Beynim West Media'nın tatil programına ayarlı, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol etmeye başlıyorum.

Sürpriz bir şekilde, Bay West bana tek bir mesaj bile göndermedi ve yapmam gereken tek acil şey, Gizli Noel Baba'na teşekkür etmektir: Pazarlama departmanından Jerry. Bana bir Starbucks hediye kartı, "Umarım bunu okumaktan keyif alırsın" notu ve *"Otokratik Bir Patronla Nasıl Başa Çıkılır"* kitabının bir kopyasını vermişti.

Bu kitabın üç kopyasına zaten sahibim ve sesli versiyonunu sayısız kez dinledim, ama ona yeni bir kitap okuyacağım için "heyecanlı" olduğumu söylüyorum.

Gözüm başka bir e-postaya takılıyor — Bay West'in çılgına döneceğini bildiğim bir görev — ve farkına varmadan oda servisine kahve sipariş ediyor ve dakikalar saatlere dönüşürken projelerle uğraşıyorum.

"Tatilde çalışmaya mı başladın?" Georgia saat 10 civarında odama girer, üzerinde parlak kırmızı bir bikini vardır. "Halletmen gereken başka *acil* bir iş mi var?"

"Hayır." Telefonu kapatıp yatağın üzerine atıyorum. "Sen hazır olduğunda ben de dinlenmeye hazırım."

"*Kanıtla*." Kollarını kavuşturur.

Onun dikkatli bakışları altında mayomu giyiyorum, saçlarımı topuz yapıyorum ve birkaç havlu alıp onu plaja kadar takip ediyorum.

Sandalyeyi sahile yakın bir yere kurduğumuzda, tesisin konsiyerji beyaz bir zarfla yanımıza geliyor.

"Bayan Grey?" diye soruyor. "Sizin için acil bir telgraf mesajı aldım."

"Müdürünüz biraz abartıyor." Gülümsüyorum. "Bizi kendisi karşılamamış olması sorun değil, söz veriyorum."

"Bu müdürümüzden değil, hanımefendi. Bay Garrett West'ten."

"*Kimden?*" Sesim çatlar. "Az önce ne dediniz?" "West

Media'dan Bay Garrett West." Zarfın önünü okur.

"Acil bir durum olduğunu ve mutlaka okumanız gerektiğini söylüyor."

Tüm dünyam durur ve inanamadan başımı sallarım. Benim burada olduğumu bilmesinin imkanı yok, ya şu anda rüya görüyorum ya da evren bana çok acımasız bir şaka yapıyor.

"Garrett West adında birini tanımıyorum," diyorum. "Burada başka bir Savannah Grey olmalı. Üzgünüm."

"Siz ve kız kardeşiniz, tatil köyünün bu tarafındaki tek misafirlersiniz, Bayan Grey." Elini biraz daha uzatarak bana uzatmaya çalışıyor.

Elini tutmadım.

"Güvenlik amacıyla, ona birkaç şeyi doğrulattık," diyor. "Hatta sana tarif etmesini bile istedim."

"Peki seni nasıl tarif etti?" diye sorar Georgia, yanıma yaklaşıarak. "Yani, *ben* de Bay West'i tanımıyorum, bu adam bir tür sapık olabilir."

Bize boş boş bakar.

Sandalyeme oturup günün geri kalanının tadını çıkarmak istiyorum, ama o cebinden buruşuk bir post-it notu çıkarır.

Boğazını temizleyerek okumaya başlar. "Alıntı yapıyorum... 'O lanet olası bir hayalet gibi, ama daha net olmak gerekirse, badem rengi gözleri ve yüzünü çerçeveleyen ve tenine çok yakışan koyu kahverengi bukleleri var. Ona mesajımı ilettiğinizde suya yakın bir yerdeyse, saçlarını kırmızı ve siyah puantiyeli bir fularla toplamış olacaktır, çünkü nedense sadece o rengi satın alır.'"

Başımdan fularımı çıkarıp arkamda saklarım. "Bugün fular takmıyorum."

"Dudakları her zaman parlak kırmızı renktedir," diye devam etti. "Ve *yalan* söylediğinde, çok hızlı konuşur ve..."

"Tamam, yeter." Zarfı elinden alıyorum. "Bu mesaj için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, Bayan Grey." Başını sallar ve uzaklaşır.

O gözden kaybolduğunda, zarfı parçalara ayırıp parçaları denize atıyorum. Sonra sandalyeme çöküp şu anda nerede olduğunu düşünmeye çalışıyorum.

Partinin ikinci günü, yani YouTube ile lojistik toplantısında olmalı.

"O açıklamanın geri kalanını gerçekten duymak istiyordum," diyor Georgia gülümseyerek. "Sana 'lanet bir vizyon' demiş, bu da iş yerinde oldukça açık sözlü olduğu anlamına geliyor olmalı."

"İş yerinde pek çok şey."

"Çekici mi? Google'da aramaya değer mi?"

"Hiç de değil." Onun mükemmel bir şekilde oyulmuş yüzünü hayal ederek yalan söylüyorum. "O, kendini beğenmiş, kibirli bir pislik ve özgüveni o kadar düşük ki, bin dolarlık takım elbiseler kadınların onu istemesini sağlayacağını düşünüyor. Ama sağlamıyor."

"Oh, bu çok üzücü."

"Kalp kırıcı." Gözlerimi kapatıp rahatlıyorum, uyanınca
bugünün hiç yaşanmamış olduğunu fark etmeyi umut ediyorum.
Lütfen o kasırga erken gelsin.

[The Office Holiday'in geri kalanını okumak için buraya tıklayın!](#)



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM